

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

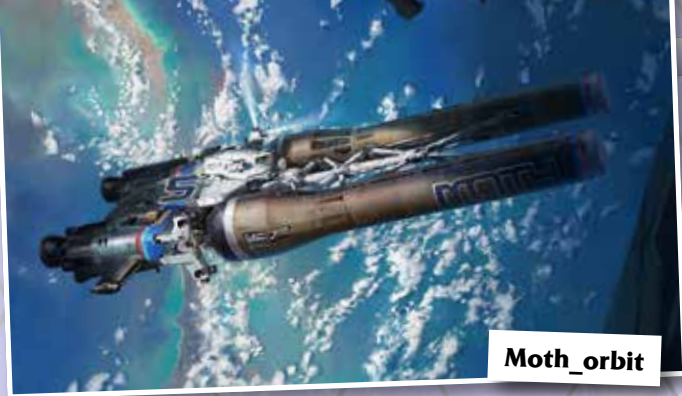

- Milton Gray • Forczech Péter • n13
- Annie Lascaux • Erdős Sándor
- Andrew Sinclair • D. Szűcs Csaba
- Zspider • Xenothep • Jimmy Cartwright
- jocker • Tumicz Krisztina • Józsa Bence
- angyalka146 • edwardhooper • Baranyi Imre
- Craz • Vihartáncos • Kovács Gábor

Nyakonöntött
Próbagooblin
Szolgáltatóház
mellékellet!

XVI. évf., 4. szám, 2024. április

John Wallin Liberto

Moth_orbit

Extended Arm Vehicles, repairing

Cityscape concept

KANEDA!

Warrior

Europa Exploration Vehicle

Water Mill

INFO BOX

JOHN WALLIN LIBERTO – CONCEPT ARTIST AT DRIFTER ENTERTAINMENT

1999 óta dolgozik a játék- és filmiparban olyan cégeknél, mint a 343industries/Microsoft, Oculus/Facebook, Lucasfilm, MPC, Blur, és olyan címeken dolgozott, mint a Halo 4 és 5, a Gears of War franchise, a Battlefield franchise, olyan filmekben, mint a The Creator, a Harry potter 3, a Big Fish, valamint az Nvidia, a Nokia, a Samsung, az Intel hirdetésein.

Portfólió: <https://www.artstation.com/captflushgarden>

Közösségi média: <https://twitter.com/CaptFlushGarden>

<https://www.facebook.com/john.s.liberto/about>

Szerkesztői köszöntő

Azt szokták mondani, hogy az április a bolondok hónapja, meg hogy áprilisban megbolondul az időjárás. Ha az első nem is, de a második erre az elmúlt hónapra teljesen jellemző volt.

A munka azonban ettől a Lidércfény HQ-n nem állhatott meg most sem. Szorgosan dolgoztunk a napi frissítéseken, a folyóiraton, és a legutóbbi pályázatunk elektronikus kötete is alakul.

A Lidércfény 20 éves évfordulójára készülő dokumentumfilm sorozat munkálatai ugyan most kicsit a háttérbe szorultak, de azért azzal is foglalkoztunk.

Ráérő időmben pedig néhány filmet és sorozatot is sorra kerítettem, hátha van közöttük olyan, amelyet jó szívvel tudok nektek is ajánlani. A sorból végül a Fallout tűnt ki, nem csak azért, mert fanatikusan elfogult vagyok ezzel kapcsolatban. Szóval írtam róla pár sort, hátha másnak is meghozom a kedvet legalább a sorozat megtekintéséhez.

Próbagooblinos mellékletünk most igazán különleges, hisz nem csak egy novellát tartalmaz, hanem egyenesen egy novellafüzért, több alkotótól. Reméljük, jól szórakoztok majd rajtuk.

Jelen sorozatunk véget ért, legközelebbi számunkban már valami mással örvendeztetjük majd meg kedves olvasóinkat.

Be is fejezem a rizsázást, hogy mihamarabb nekikezdhessetek a tartalomnak.

- J.C.-

Tartalomjegyzék

Novellák

Milton Gray - Időnyom – Törésvonalak . . . 4
Forczech Péter - A parancsnok. 7
n13 - Az élet apró örömei. 9
Annie Lascaux - Vírus. 9
Erdős Sándor - Jövő az indiánok földjén 10
Andrew Sinclair - A halál árnyékában . . 11
D. Szűcs Csaba - Ketten az erdő mélyén 12
Zspider - Kalendárium – Február:
Farsangi hagyomány 12

Sorozat

Xenothep - 609-04 14

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Craz - Éjsötét sugárút 18
Vihartáncos - Sárkánysutty 19
Craz - A Könyv. 19
Vihartáncos - Eső után lőzapor 20
Kovács Gábor - Én, a nyomozó 20
Craz - Misztikus félhomály 22
Vihartáncos - Hol volt, hol van? 22
Vihartáncos - Eltűnt, mint lány
az árnyban 23

Mozijegy

Jimmy Cartwright -
Élet a nukleáris apokalipszis után 24

Versek

jocker - Mi földünk 26
Tumicz Krisztina - szikkadt kaktusz 26
Józsa Bence - Hegyoldal 26
angyalka146 - Hányszor. 26
Erdős Sándor - Egérkaland. 27
edwardhooper - Utazás 27
Baranyi Imre - Vívódás 27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XVI. évf. 4. szám, 2024. április

Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes

Az első borítón John Wallin Liberto Spaceport, a hátsó borítón Russian Jaeger című képe, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház rovat háttérét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt • Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József

ISSN 2786-4391

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • info@lidercfeny.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Milton Gray

Időnyom – Törésvonalak

Ha a földkéreg lemezei tektonikai mozgásuk során egymáshoz képest elmozdulnak, törésvonal alakul ki. A törésvonal jelentős szerepet játszik a földrengések, földcsuszamlások és cunamik kialakulásában.

Az emberi kapcsolatokban a törésvonal olyan eseményt jelent, amely megnehezíti vagy akár lehetetlenné is teszi két ember korábban harmonikus együttműködését. A törésvonal kialakulásának a bizalomvesztés, érzelmi konfliktus vagy akár a megváltozott élethelyzet is oka lehet. Életem ezen szakaszában egyszerre rontott rám mind.

Az iskola befejezésével és munkába állással kettőről háromra emelkedett a családban a keresők száma. Jól nevelt gyerekként minden fizetéskor a teljes béremet adtam oda édesanyámnak, s ha a barátokkal, haverokkal programokat terveztünk, bulizni mentünk, csak annyit kértem vissza, ami feltétlen szükséges volt. Hogy az élet mégis mitől vált rövidesen kaotikussá, annak okát Alexandre Dumas „A kaméliás hölgy” című regénye óta már tudjuk. „Cherchez la femme!”

Irénnel a szakmunkásképzőben jártunk egy évfolyamban, és utolsó évünk évzáró iskolabálján jöttünk össze. Ő fehérnemű-készítő szakon volt szakmunkástanuló. Eleinte csak néha találkoztunk, viszont hat hónappal később már bemutattuk egymást a szüleinknek. Alig múltunk tizenhét évesek, amikor kisebb családi körben eljegyeztük egymást. Nem, nem a családalapítás volt elsődleges álmunk. Az igen szerény bakancslistám első néhány állomása a középiskolai érettségi, utána pedig az egyetemre jutás volt. Na és nem utolsó sorban akkori hobbim a rádióamatőr engedély megszerzése. Irén a ruhaipari technikumot szerette volna elvégezni. A boldogságnak korábban soha nem tapasztalt szintjén ábrándoztunk önálló életről, saját lakásról, s ha az megvan, akkor családról. Abban a korban sokan voltunk így ezzel. Kökönyösben a „Mi világunkban” ifjúsági klubot alakítottunk, vetélkedőket, közös kirándulásokat szerveztünk hasonló korú sráccokkal, lányokkal, minden második hétvégén táncoszenés délutánt tartottunk a területi pártalapszervezet által átengedett alig negyven négyzetméteres, dohos, és örökké árnyékos helyiségben.

És közben „felnőttünk”, aminek mindkettőnk családjának jövőjére nézve is meghatározó következménye lett. A következő év szeptemberében alig két héttel a tizenkilencedik születésnapom után Irén közölte, hogy terhes és meg akarja szülni a gyereket. Komolyan mondom, két napig fel sem fogtam, hogy mi történt. Ha valaki volt már hasonló helyzetben, át tudja érezni a következő napok elmeállapotát. Mint egy zombi, csak lézengtem. Eljártam dolgozni, de alig szóltam másokhoz. Ha kérdeztek, vagy bólintottam, vagy hümmögtem, ha rám szóltak, inkább odébb álltam. Zsibbadtra gondolkodtam az agyam, és kétségbe esve próbáltam újra és újra kitalálni, hogy

miként mondjam el ezt a szüleimnek. Sőt, abban az első néhány napban még az is megfordult a fejemben, hogy Irén csak próbára akar tenni, tényleg szeretem-e annyira, hogy minden körülmények között kitartok mellette. A következő héten veszekedésbe forduló vita során azonban az orrom alá dugta a nőgyógyászati vizsgálat eredményét. Túl a második hónapon nincs alternatíva, nem veti el a magzatot. Belátva... nem, inkább beletörődve a helyzetbe végül elterveztük, hogy miként tudatjuk szüleinkkel e ténytet.

Először Irén anyjával közöltük az „örömhírt”. Ma is élénken emlékeimben él, hogy annyira mégsem volt dühös, mint amire számítottam. Nekem úgy tűnt, hogy ő akkor már sejtette. Sőt, így ötven év távlatából és tapasztalatával már bizton állíthatom, hogy várta.

– Mikor volt meg utoljára? – kérdezte a falfehér Irént.

– Két hónapja.

– Voltál már nőgyógyásznál?

– Persze. A Pánovicsnál. Ő mondta, hogy már a harmadikban vagyok.

– Elment az eszed, édes lányom!? – emelte fel a hangját, aztán felém fordult.

– Így bízhatok benned! Szép firma vagy te is. Nem tudtál vigyázni? Szégyenszemre leányanyát csináltál a lányomból. – Aztán megint Irénhez fordult.

– Ha apád megtudja, abból nagy botrány lesz...

Ebben viszont okkal kételkedtem. Irén apja ugyanis csendes, nyugodt, mosolygós ember volt, s ha nagy ritkán kicsivel többet öntött a garatra, legfeljebb álmosan pislogott, mielőtt együltő helyében elaludt. Szemben a feleségével, aki totális kontroll alatt tartotta, és sokszor kiabálva, csapkodva terrorizálta a család tagjait. Irénék hárman voltak testvérek. Az idősebb bátyja éppen határőr volt, a másik még középiskolás korú.

Jól sejtettem, az apja teljes nyugalommal fogadta a hírt, és közölte, bárhogy dönt Irén, ő mindenben mellette áll, támogatja.

A következő feladat már egyedül rám hárult, mert Irént szerettem volna megóvni a várható veszekedéstől, így hát egyedül meséltem el anyámnak és apámnak a történetet. Azt gondoltam, hogy édesanyám Irén apjához hasonló reakcióval fogadja a hírt, apámtól viszont tényleg tartottam. Tévedtem. Édesanyám kisebb hisztériában tört ki. Sírva, néha átkozódva szidta Irén anyját, mondván, hogy miért nem vigyázott jobban a lányára, meg aztán büszke lehet, hogy a lányát milyen korán férjhez adja. Irént pedig elmondta mindenféle könnyűvérű nőnek, aki biztosan azért esett teherbe, hogy jól kereső férjet fogjon. Az elkövetkező két napban aztán hozzám sem szólt, rám sem nézett. Ha én próbáltam közeledni hozzá, szó nélkül faképnél hagyott.

Apám reakciója viszont igen meglepett. Ugyan napokig

nem szólt semmit, s már azt hittem, végre a családfő bölcsességével kezeli a helyzetet. Amikor végre megszólalt, jobb lett volna, ha nem mond semmit.

– Ide pedig nem jöhettek lakni! Magadnak főzted, edd is meg! Meg aztán minden rosszban van valami jó. Végre megszabadulok tőled.

Hetekbe telt, mire anyám belátta, hogy ami történt megtörtént, és annak tudatában kellene okosabban átgondolni és alakítani a jövőt. A negyedik hónap elejére sikerült lecsillapítani a kedélyeket annyira, hogy az esküvőt, és annak minden velejáróját képesek legyenek indulatok nélkül megbeszélni. A találkozás nálunk volt, ám sem Irén, sem én nem lehettünk jelen, mert a szüleink egy délelőtti időpontban egyeztek meg, amelyre viszont sem én, sem Irén nem kaptunk szabadságot a munkahelyünktől. Két nappal a találkozó előtt apámnak váratlanul be kellett feküdnie a kórházba kezelésre, de azon a napon és arra az időtartamra orvosi engedéllyel hazajöhetett. Délelőttös voltam és munkából hazatérve már csak a kórházba vizsgáló apámmal találkoztam, mert anyám délutános műszakja akkor már elkezdődött.

– Szia, apa! Voltak Gyula bácsiék? Minden rendben volt? Mit sikerült megbeszélni?

– Persze, voltak. Nem sokáig. Megbeszélünk mindent. Anyád majd elmondja.

– Jó, persze beszélek majd vele is, de van időpont, hogy mikor lehet esküvő?

– Anyád majd azt is elmondja. Mennem kell, mert öt órára vissza kell érnem a kórházba a busz meg bent áll már a megállóban. – Zsebre dugta cigarettatárcáját, feltette a sapkáját, és botjára támaszkodva kibicegett a lakásból. Amikor a lépcsőhöz ért, megfogtam a karját.

– Várj, segítek!

– Nem kell, hagyj! Majd holnapután jövök.

– Holnap bejövök látogatóba.

– Minek? Másnap úgyis hazajövök. – És behúzta maga mögött a lépcsőházi ajtót.

Visszamentem a lakásba, kitöltöttem egy pohár teát, s míg iszogattam, tervezgettem, hogy mit tegyek. Anyám este tizenegy után ér haza, öcsém a haverjaival turnézik valamelyik közeli utcában. Más dolgom nem lévén úgy döntöttem, hogy megyek Irénékhez. Valószínűleg a délelőtti megbeszéltek alapján már az esküvő körülményeit tervezgetik. A vénasszonyok nyarának legfényesebb napja süttött rám, míg Kökönyösből gyalog leértem a Zrínyi térre, onnan meg egyszusszal fel a kenderföldi általános iskola utcájába. Irénék az iskolával szemközti kétemeletes ház harmadik lépcsőházának a földszintjén laktak. Kettesével szedve a hat lépcsőt kissé lihegve álltam meg a lakásuk ajtaja előtt és már kopogásra emeltem a kezem, amikor éles veszekedés hangjai szűrődtek ki bentről.

– Neked pont egy ilyen idiotával kellett kezdened? Nem normális ennek az apja sem, hát még az anyja. Hogy a rosseb enné meg mindkettőt! Ezt a szégyent! Ha meglátom még egyszer a közeledben ezt a stricit, szemközt köpöm, az biztos. Ne bömbölj, mert szájon váglak téged is, Ide többé be nem teszi a lábát, mert kivágom! És nem találkozhatasz vele többé! Megértetted? Ezt a gyereket pedig megszülsz, de soha nem fogják látni, azt garantálom!

S bár hallottam már Irén anyját veszekedni családja tagjaival, ez most messze fölülmúlt minden korábit. Rosszat sejtve bekopogtam. Az első kopogásra nem jött válasz, a másodikra viszont a bejárati ajtó kicsinyke ablaka felnyílt, Irén anyjának a szemei villantak meg néhány másodperc-re, majd újra lezárult. Rövid várakozás után újra kopogtam, de semmi. Ismét kopogásra emeltem a kezemet amikor váratlanul kinyílt az ajtó, Irén anyja pedig rám ordított!

– Nem lesz semmiféle esküvő, köszönd anyádnak! – És hozzám vágta Irén jegygyűrűjét. – Meg ne lássalak itt többé! A gyerekedet pedig nem fogod látni, arra mérget vehetsz!

Azzal becsapta az orrom előtt az ajtót. Az aláhulló gyűrű imbolyogva gurult az emeletre menő lépcső hajlatába. A megdöbbenéstől gondolkodni sem, lépni sem tudtam. Felvettem, zsebre tettem a gyűrűt, és újra kopogtam. Így ácsorogtam még egy ideig az ajtó előtt. Aztán erőt vettem magamon, kitámolyogtam a lépcsőházból, és leültem a lépcső széles műköszegélyére. Gondolataim szüleink délelőtti megbeszélésének eseményein jártak. Mi történhetett ott, ami idáig vezetett? Miért az anyám a főbűnös, és mit értett az alatt Irén anyja, hogy nem fogom látni a gyereket soha. És hát hol van Irén?

– Szia Feri! Miért itt ücsörögsz, miért nem jössz be? – köszönt rám Ibi, Irén húga.

– Anyád most dobott ki! Valami balhé történt délelőtt amikor fent voltak nálunk – nyögtem ki. – Te nem tudsz róla?

– Nem – nézett Ibi megdöbbenve rám. – Délelőtt suliban voltam, onnan meg edzésre mentem. Most jövök haza. Várj meg itt! – azzal besietett a házba.

Tíz perc sem telhetett el mikor visszajött és leült mellém.

– Tudod, tényleg nagy balhé van. Anyám tajtézik, apám meg csak hallgat. Irén sírógörcsöt kapott, egy értelmes szót nem tudtam kihúzni belőle. Végül anyám mondta el, hogy megbeszélés helyett a szüleid az első pillanattól gyalázták, szidalmazták őket. Apád állítólag le falusi kurvázta, és azt kiabálta, hogy neki köszönhető a helyzet, mert megtett mindent, hogy előbb-utóbb ez megtörténjen. Szerinte anyám azért engedte – úgy mondta – szabadjára Irént, hogy ha teherbe esik azonnal férjhez tudja adni. Anyukád pedig azt találta mondani, hogy ha Irén az ő lánya lett volna és így jár, hát kitaposta volna a gyereket belőle.

– Az anyám ezt mondta? – döböntem meg, mert ezt még legrosszabb álmomban sem tételeztem volna fel róla.

– Hát, az anyám szerint ezt. Apámra rákérdeztem, ő meg csak bólintott rá.

– Azt a rohadt életbe! – szaladt ki a számon, és éktelen düh fogott el.

– Be kell mennem. Próbálj meg kitalálni valamit. Hidd el, Irén valóban szeret, és tudom, hogy te is őt. Ez még nem a vég. – Felállt és halvány mosollyal arcán befordult a lépcsőházba.

Még néhány percig ücsörögtem, majd a történetek hatása alatt hazatántorogtam. De szó szerint. Útközben még az is megfordult a fejemben, hogy összepakolom a cuccaimat, és elmegyek otthonról. De hova? Az utcánkban két házzal lejjebb lakott anyám húga Jutka néni, két unokatestvéremmel.

Gyermekként korábban gyakran felmentem hozzájuk, mert imádtam az általa sült Horthy-kockát és a zserbóját. Most éppen egyedül volt, így nyíltan elmondhattam neki a történeteket.

– Nem csodálkozom, Ferike! Amit anyád apád mellett elvisel, azt sokan már régen feladták volna. Képzeld a helyébe magad. A férje állandóan elissza, eldorbézolja a fizetése jelentős részét, ő két műszakot vállal az iskola konyháján, dolgozik hétvégeken is, hogy elég pénzetek legyen. Végre felnősz, keresettel rendelkezél te is, ezzel kicsit könnyebb neki is. Erre jön egy lány, szerelmes leszel, összebújtok aztán közli veled, hogy gyereket vár. Az nyilván egy új családot jelent, amit neked kell eltartanod. Ha nem veszed el Irént, akkor a fizetésed harmada tartásdíjra megy, a maradék meg a hétvégi apukázásra. Nem csodálkozom, hogy anyád kiborult.

– De hát azt mondta, hogy kitaposná a gyereket Irénből! – szakadt ki belőlem.

– Hát persze azt mondta, és nyilván hülyeséget beszélt. Kétségbe esett dühében az ember száján kicsúsznak néha olyan mondatok, amiket később élete végéig bán. Mikor ér haza anyád?

– Valamikor éjfél előtt. Olyankor már hullafáradt éppen csak összeesni van ereje. Én meg reggel ötkor már indulok munkába.

– Átmenjek? Beszéljek én veled? – emelte rám tekintetét.

– Ne, ezt nekem kell megoldanom.

Letette a kezében lévő kötést, halk sóhajtás kíséretében felállt és elindult a konyha felé, a szobaajtóból azonban visszafordult.

– Kérsz inni valamit? Van saját diólikőröm, vasárnap csináltam.

– Nem.

– Kávét?

– Azt elfogadom, köszönöm!

– Tejjel, cukorral?

– Igen, és kettővel kérem.

Míg a konyhában a kávét készítette, felálltam, és a dohányzóasztalt megkerülve az erkélyajtóhoz léptem. A lebukó nap fényei még átszűrődtek a ház előtti hatalmas kanadai nyárfák lombjain, és a fél kilométernyire lévő völgyből a sportpálya hangjai szűrődtek át az ablak üvegén. A fák alatt egy középkorú alak babrált egy motorke-rekpart, arrébb a fél dombot beborító növényekfenyves aljából a házakig érő kitaposott ösvényen pedig egy nő bandukolt felfelé, mögötte a gyerekét nyakában cipelő apával. A kifőtt kávé illata előbb ért a szobába, mint Jutka néném. Mire megfordultam, már az asztalon gőzölgő pohárba csorgatott kevés tejet egy kis kancsóból.

– Cukrot majd teszel magadnak – mosolygott rám miközben kezembe nyomta a kávéskanalat és visszaült a foteljébe. – Szóval! Ez senkinek sem könnyű helyzet. Apád mit mondott? Beszéltél vele?

– Próbáltam. Mikor hazaértem, már az ajtóban volt, indult vissza a kórházba. Azt mondogatta, hogy minden rendben van, anyám majd elmond mindent. Gondolhatod, mekkora pofára esés volt, ami Irénéknél várt.

– Na, ez apádra jellemző! Csak addig nagy legény, amíg felelősséget nem kell vállalnia, mert akkor eliszkol. De ha apád meg az Irén anyja lőtávolba kerülnek, hát el tudom

képzelné, hogy ott kő kövön nem marad. Anyádon azért csodálkozom.

– Én sem értem, és szeretném azt hinni, hogy nem egészen úgy történtek a dolgok, ahogy Irén anyja mondta.

– Ha nem történik ez meg, hogy terveztétek a jövőt? Esküvő Irénnel. Aztán? Hol laktatok volna? Apádék másfél szobás lakásában én sem tudom elképzelni, hiszen kettejükön kívül még ott van Laci, és ő is már tizenhat éves.

– Arra gondoltunk, hogy mivel mindketten keresünk, tudunk fizetni egy kisebb albérletet, amíg vagy a bányától, vagy a tanácstól egy bérlakást nem kapunk. De aztán Irén anyja felajánlotta, hogy nekik három szobás a lakásuk, a Gyuri és az Ibi majd laknak egy szobában, ők Gyulával a másikban és így a harmadik, a legkisebb szoba jó lesz nekünk. Aztán majd, hogy ne főzzünk és mossunk két felé, beszállunk a lakásrezsibe, és valamennyivel a kajába. Így hamarabb össze tudjuk dobni a pénzt a majdani lakáshoz és berendezéséhez.

– Ezt az Irén anyja mondta? Alig hiszem. Na, jó! Tegyük fel, hogy igaz. De Irén szülés előtt táppénzre megy, így kevés lesz a pénzetek.

– Persze, gondoltunk erre is, és ezért fizettünk mindketten a munkahelyi KST-be is. Na és Irénnek van egy takarékkönyve is. A bányánál meg lehet kötni szerződést tíz év földalatti munkára. Akkor lakástámogatást is adnak – magyaráztam egyre nekihevültebben, miközben belebeszürcsöltem a kávémba.

Jutka néni összehúzva szemöldökét rosszalóan nézett rám.

– Nem is forró! Miért szürcsölsz? – De aztán elmosolyodott. – Jól van na. Folytasd!

– Irén március közepe tájára van kiírva. Mivel már sorköteles vagyok, valamikor jövőre, vagy azután valószínűleg megkapom a behívómat, az pedig két év sorkatonai szolgálat távol Iréntől, távol a gyerektől. Viszont januártól indul egy új bányászati szerződés, amely szerint, ha öt év földalatti munkát vállalok, akkor a két év sorkatonai szolgálat helyett csak három hónap alapkiképzésre kell bevonulnom.

– És aláírod? – kérdezte rövid gondolkodás után.

– Többen vagyunk a munkahelyemen hasonló korúak, szerintük megéri.

– Megéri... – sóhajtott Jutkanéném a kávéspohara széle felett áthunyorogva. – Kinek?

– Hát nekünk, Irénnel. Csak három hónap. Valamikor jövő tavasszal lesz a behívó, és bányásznapra már itthon leszek – válaszoltam, miközben az asztalra csúsztattam a kiürült kávéspoharat. – De, hogy most mit tegyek, fogalmam sincs. Mindenre számítottam, de erre nem.

Jutka néném is letette a poharát, kezébe vette a kötőtűt, legombolyított, majd a mutatóujjára tekert néhány menetet a fonalból, és újra kötni kezdett. Közben a nap lebukott a szemközti domb mögött, és már félhomály töltötte be a szobát.

– Kapcsold fel a villanyt, kérlek! – szólalt meg ismét rövid hallgatás után. – Szóval, fiam! Ha gyereket tudál csinálni, akkor viselkedj felnőtt férfiként. Ez a te életed, illetve most már a tiétek Irénnel, a picivel. Felelősséggel tartozol értük. Tudom, most nagyon nehéz, és otthon a

tökéletlen apádtól éppen nem a normális családfő mintát tanulhattad. Neked kell megtalálnod és végigjárnod az utadat. Te miként döntesz? Elveszed Irént?

– Ez volt a tervem, a célom. De, hogy most mi lesz, fogalmam sincs.

– Irénnel beszéltél?

– Nem, ki sem jött a lakásból. Az anyja megtiltotta neki. Ibi a húga volt a közvetítő.

– Tehát már az sem biztos, hogy Irén ezek után hozzád megy. Szép! Hát addig viszont nincs is mit tervezni. Szerintem beszélj anyáddal, aztán Irénnel. Amíg nem tudod, hogy ők mit akarnak, addig úgyis felesleges bármi is.

Gondolataiba mélyedve folytatta a kötést. Néhány

percig csend töltötte be a szobát, majd a szemközti falon lévő órára pillantott.

– Itt maradsz vacsorára? Hét óra elmúlt, én ilyenkor szoktam.

– Nem, köszönöm. Most nem tudnék enni. Egyébként is jól elment az idő, nem akartam ennyi ideig maradni. – Azzal felálltam, és elindultam kifelé.

A bejárati ajtóban megfogta a karom.

– Hagyj időt anyádnak a megnyugvásra. Idővel majd apád is jobb belátásra tér. Az a fontos, hogy Te és Irén tisztában legyetek egymással, egyetértsetek. A szerelem csodás dolog, de itt már jóval többről van szó. Ha úgy érzed, bármikor feljöhetsz beszélgetni. Vigyázz magadra, fiam!

Forczech Péter

A parancsnok

Kereken harmincöt évet húzott le a seregben. Katonacsaládból származott, katonának nevelték és ő is katonának nevelte a fiait. Húsz éve már, hogy nyugállományba vonult, azóta – néhány parádét, fogadást és temetést leszámítva – nem is viselt egyenruhát. A fővárostól egyóránnyira élt egy nem túl hivalkodó birtokon. Gazdálkodott, esténként nagyokat sétált, és nem nagyon gondolt a régi időkre.

Az utóbbi években aztán hallott ezt-azt. Már a nagy népmozgalmak idején, de különösen a változás után, a régi bajtársak suttogni kezdtek a készülődő számonkérésről. Hírek érkeztek személyes bosszúról, önbíráskodásról, halállistákról. Aztán az új kormány hivatalosan is létrehozta a vizsgálóbizottságokat és a rögtönítélő bíróságot. Nem nagyon törődött vele. Aztán egy napon egy osztag érkezett érte, és az egész családja szeme láttára letartóztatták és elhurcolták. Rögtön tudta, mi lesz a vád. Tudta azt is, hogy bűnös. És azt is, milyen ítélet vár rá.

– Tehát akkor... Elkezdjük rögzíteni a vallomását. A kérdésekre válaszoljon, és lehetőleg pontos, tömör válaszokra szorítkozzon! – A fiatal kihallgatótiszt láthatóan zavarban volt. – Figyelmeztetem, hogy amennyiben nem hajlandó együttműködni...

– ...akkor a megfelelő törvény megfelelő paragrafusa értelmében jogosultak erőszakot alkalmazni. Tudom, fiam, tudom. Megspórolhatjuk ezt a részt, mindkettőnknek egyszerűbb lesz így.

– Felszólítom, hogy ne szóljon közbe, és csak kérdésre válaszoljon!

– Az én időmben még a „kérem” volt a módi – mosolyodott el. Persze az is igaz – tette hozzá gondolatban –, hogy abban az időben már cafatokban lenne a vesém, és nem látnék ki a dagadt szememen...

– Ön tehát a kérdéses időben a városi rendvédelem parancsnoka volt. Határozza meg pontosan a feladatkerét!

– A belbiztonsági erők városi parancsnoka voltam. Az utasításaimat az országos parancsnokságtól, illetve külö-

nösen fontos ügyek esetén közvetlenül a politikai vezetéstől kaptam.

– Mi volt a belbiztonsági erők feladata?

– A városi közrend fenntartása. Ebbe beletartozott a köznapi értelemben vett bűnüldözés, továbbá politikai mozgalmak feltérképezése, megfigyelése, adott esetben felszámolása. Zendülés esetén katonai akciót is végrehajthattunk a város határain belül.

– Milyen kapcsolatban álltak a megszállóerőkkel?

– Békeidőben csak formális együttműködés volt. Olykor hajtottunk végre közös akciókat, de ez nagyon ritka volt. Az én szolgálati időmben kétszer, nem, várjon, háromszor fordult elő ilyesmi. Külön rendelet határozta meg, meglehetősen pontosan, mely területek kinek az ellenőrzése alá tartoznak. Ennyi év távlatából a pontos földrajzi adatokra már nem emlékszem, de az egyszerűség kedvéért fogalmazhatunk úgy, hogy a város határain belül mi, a városon kívül ők rendelkeztek intézkedési jogokkal. Háború, vagy az egész országra kiterjesztett rendkívüli állapot esetén speciális szabályok léptek életbe, de a mi esetünkben ilyenről nem volt szó.

– Akkor tehát semmilyen együttműködés nem volt a szóban forgó cselekmények idején?

– Mindössze annyi, hogy nem hivatalosan megállapodtunk, hogy lezárják a városból kivezető utakat.

– Politikai megállapodás született ez ügyben?

– Ha volt is, én nem tudok róla.

– Értem. A tárgyalt események idején ön végig a városban tartózkodott?

– Igen. Az elejétől a végéig én voltam az akció irányítója.

– Idézzé fel, mikor, kitől, milyen formában kapta meg a parancsot, és pontosan mit tartalmazott az utasítás!

Egy pillanatig elgondolkodott. Úgy tűnt, mint aki próbál kutakodni az elsüllyedőben lévő emlékek között, hátha nyomára akad valaminek. Valójában mindenre pontosan emlékezett. Mintha csak tegnap történt volna. Sőt most, ennyi év távlatából talán még inkább kiélesedett a kép, mert lekoptak róla a felesleges részletek.

– Egy futár hozta közvetlenül a fővárosból. A szigorúan titkos és különösen fontos minősítésű utasítások esetén ez volt a bevett eljárás.

A parancsnoki szállás erkélyén állt és éppen a bicskájával farigcsált, amikor a futár berobogott a térre. Még a verejtékének a szagára is emlékezett, miközben merev tisztelgéssel átnyújtja a lezárt üzenetet.

– Idézza a parancs szövegét, amennyire csak lehet, pontosan!

A parancs... Néhány rövid mondat volt az egész. Miközben olvasta, érezte, ahogy kiszáll az erő a lábaiból. Erőltette magát, hogy ne tántorodjon meg. A toroka kiszáradt, a háta csatakosra izzadt egyetlen pillanat alatt. Ugyanazon a hideg, száraz katonai bikkfanyelven íródott, mint a több ezer másik, amit élete során végrehajtott, vagy kiadott.

„Öfelsége, a Király nevében!

Elrendelem, hogy likvidálják az összes két éves, vagy annál fiatalabb gyermeket Betlehem város területén! A hadművelet megtervezésére és végrehajtására külön végrehajtási utasítás nincs, ezt a városparancsnokság saját hatáskörben dolgozza ki! A hadművelet öt napon belül végrehajtandó!

A Belbiztonsági Erők Országos Parancsnoka s.k.”

Valószínűtlenül üresen kongtak az elméjében ezek a szavak. Egyetlen másodpercre mindent felemésztő, felfoghatatlanul perzselő gyűlöletet érzett maga iránt. De aztán tisztelgett, biccentve útjára engedte a futárt és a következő percben már a parancs végrehajtásának megszervezésén törte a fejét.

– Nem tudom már szó szerint felidézni – nézett a kihallgatójára – de a tartalmát tekintve, amennyire emlékszem, nagyjából az szerepelt benne, ami aztán történt. Amiért most itt vagyok.

– Hogyan szervezték meg az akciót?

– Körzetekre osztottuk a várost. Úgy rémlik, talán hat, vagy hét körzet volt. Mindegyik körzet élére alparancsnokokat neveztem ki, akik a helyszínen irányítottak és közvetlenül nekem jelentettek.

– Ön nem volt jelen a kivégzéseknél?

– Nem, én végig a főhadiszálláson voltam.

– Milyen utasításokat kaptak öntől a körzetparancsnokok?

– Nem voltak teljesen pontos nyilvántartások, és a népszámlálás miatt a szokásosnál jóval több ember tartózkodott a városban. Ezért a parancsban úgy fogalmaztam, hogy a „kétéves forma” gyermekek esetében járjanak el a parancsnak megfelelően. A hatékonyabb és gördülékenyebb végrehajtás végett négyfős osztagokat állítottunk fel, amelyek parancsnokai gyermekes férfiak voltak. Ők személyes tapasztalataik alapján jó közelítéssel meg tudták határozni a megfelelő korú célpontokat.

Azt nem tette hozzá, hogy az akció megkezdése előtt az emberei három órát kaptak, hogy a saját családjukat biztonságba helyezték a városon kívül. Ő maga azonnal átrobogott a parancsnoki rezidenciára, és utasította a feleségét, hogy tüstént induljanak a gyerekekkel a vidéki birtokukra. Az asszony nem kérdezett semmit. De miután visszatért a városba, látszott a szemén, hogy napok óta nem aludt, és hogy napokon át sírt. Soha egy szót sem szólt arról, amit a férje tett. Csak a fény aludt ki a tekintetében. Az a fény, amibe a férje valamikor beleszeretett.

– Volt-e valamilyen utasítás arra az esetre, ha a művelet zendülést eredményezne?

– Ennek elkerülése érdekében kifejezetten hangsúlyoztam napiparancsaimban az időtényező fontosságát. Az akció végrehajtásának idejére a római hatóságok – kérésünkre – felfüggesztették a népszámlálással kapcsolatos tevékenységüket, így a szokásosnál jóval kisebb tömeg volt az utcákon.

– Volt-e tudomása túlkapásokról? Ezzel kapcsolatosan adott-e ki bármilyen szabályozást? Történt-e felelősségre vonás ilyen eset miatt?

– Túlkapásokról hallottunk, az elejétől fogva. A későbbiekben kivizsgáltuk az eseteket, de két-három eset kivételével felmentő döntés született.

– Volt-e példa parancsmegtagadásra?

– Kettőről tudok. Mindkét esetben azonnali, helyszíni kivégzésre került sor. Ez a katonai szabályzatból következett.

– Az akciót követően a politikai vezetés hogyan értékelte az önök tevékenységét?

– Mind a királyi udvar, mind az országos parancsnokság elismerését fejezte ki. Én magam magas kitüntetést kaptam, személyesen Heródes királytól, emellett soron kívül előléptettek.

A fiatal tiszt letette az iratokat az asztalra. Intett a jegyzőkönyvvezetőnek, aki abbahagyta az írást. A vádlottra nézett.

– Mondja, érzett valaha valamit azzal kapcsolatban, amit tett?

– Nem arra képezték ki, hogy érezek bármit is.

Néhány pillanatig farkasszemet néztek. Aztán a tiszt felállt, megigazította az egyenruháját és kihúzta magát.

– A kihallgatásnak vége. A rögtönítélő bíróság a vallomása és a bizonyítékok alapján egy órán belül meghozza az ítéletet. Önt addig visszakisérik a cellájába.

Betlehem egykori városparancsnoka az asztalon pislogó mécses lángját nézte, aztán a rácsot, amin a láng rajzolta árnyak ugráltak. Erről eszébe jutott egy játék, amit a legkisebb unokájával szoktak játszani. Kétéves, pontosan annyi, mint a fia volt, amikor a mézszárlások zajlottak. Édes szőlőt szokott szedni neki, és könnybe lábadt szemmel nézi, ahogy pufók ujjával egyenként lecsippenti a szemeket.

Léptek kopogtak a folyosón, aztán kulcsok csörgése hallatszott.

– Vádlott, álljon fel!

Vigyázzba vágta magát, elegánsan, pontosan az előírás szerint.

– Önt bűnösnek találták népirtás és a megszállókkal való kollaborálás vádjában. A bíróság ezért halálra és teljes vagyonekzabzásra ítélte. Fellebbezésnek helye nincs. Az ítélet azonnal végrehajtandó. Kíván-e mondani valamit az utolsó szó jogán?

Nem volt mondanivalója.

A bíróság tagjai elhagyták a helyiséget. Pár perccel később megérkeztek az ítéletvégrehajtók. Hátrakötözött kézzel kivezeték a börtönudvar falának egy megvilágított szakasza mellé. A kivégzésre kijelölt katonák parancsra alakzatba fejlődtek.

Utolsó gondolata – miközben a fáklyák lobbanó fényébe nézett – a felesége hajának illata volt. És az alkony, a nyári alkony a birtok dombjai fölött.

n13

Az élet apró örömei

Oly hosszú ideje kínozta már ez a végtelen nihil, ez a sóltan és sivár kietlen válság, hogy a végén már nem is tudta... de végül is mindegy volt.

Aztán végre eljött a várva várt nagy nap. Az ihletettség napja. A felragyogó hajnal földöntúli fénye mennyei szökőkútként aranyozta be hősies lelkét. Minden dolog a létezés folytonos viharában kristálytisza értelmet nyert.

A kertben a kedvenc százszorszépek ezer színben pompáztak, a tarka madarak az ágakon csak neki trilláztak és a vad fémszínű bogarak örömtáncot lejtettek az ősi fák tövében, miközben a szilaj szürke fellegek alatt a vad északi szélhordák kegyetlen ádáz csatát vívtak.

Lovak patája dübörgött, ágyúk morogtak. Haldoklók végső sóhájától reszketett a lég.

A vérszínű bor és a mézsör sosem folyt még ily édesen, a rózsák sosem illatoztak így. A hárfák földöntúli dallamokat álmodtak, és a lila gyertyák opálos remegő fényében az igaz szerelem talán még sosem volt ennyire bús,

forró és reménytelen.

– Meghalni volna jó, s csak álmodni örökkön-örökké! – sóhajtott fel a férfi.

Bódult volt ettől a hatalmas érzelmi vihartól. Csengett-bongott zengett és zsongott – alig bírta szuflával.

– Mégis, ó, Édes Hazám, kit hön szeretek... és akit tőled... oly messze vetett ama bús sötét és kegyetlen...

– Tamás!

– ... ama bús sötét és kegyetlen...

– Tamás, nem jössz vacsorázni? – akasztotta meg a gondolatok száguldó sodrát egy kedves női hang.

A férfi az órájára pillantott.

– Te jó ég, hogy elszaladt az idő! Azonnal megyek, drágám, csak még ezt az utolsó sort befejezem – válaszolta.

Rendesen elfáradt. Büszkén futotta át az előtte fekvő, kusza ákombákomokkal telerőtt füzetlapot.

Ma végre új vers született. A válság véget ért. Szája mosolyra húzódott. Az élet apró örömei – gondolta.

Annie Lascaux

Vírus

Valóban azt hittük, hogy van időnk. Azt gondoltuk, ükunokáink, netalántán unokáink sorsa fog így véget érni. Mi még igazán hittünk abban, hogy messze van a vég. Saját felelőtlenségünk volt a zászlónk. Hittünk az eldobható palackokban. A földgázban, ami évtizedek óta ég egy kráterben. Az olajban. Irakban. Amerikában. A katonákban, akik ha baj történne, majd kötelességből megvédenek minket. A biztos munkahelyekben is hittünk. Az iskolában. A jövőben. Magunkban hittünk. Benned. És bennem. A legnagyobb tévedésünk volt, amit csak elkövethettünk.

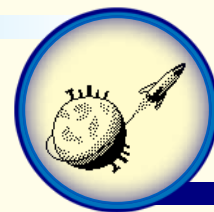
A figyelmeztető jelek az orrunk előtt voltak, mégsem vettük figyelembe egyiket sem. Szőnyeg alá söpörtük a ciklikus evolúció fogalmát, emberi csontvázak és találmányok régészeti leleteit a pleisztocénból, atomrobbanások tízezer éves nyomait Indiából. Saját ciklusunkat hittük egyetlennek. Sok vallásunk volt, mégis az emberiségnek egy istenhite maradt csak: saját maga gőgje.

Az Eljövétel néhány ezer éves ciklusonként történik meg rendszeresen. A világ ilyenkor mindig kifordul sarkaiból. Van, hogy ennek az átfordulásnak a nyomai láthatóak maradnak és évezredes sebeként tátonganak a golyóbis felszínén; ám az sem ritka, hogy híre-hamva sem maradt a Föld felszínéről eltűnt civilizációknak. Plátón Atlantisza egy máig ismeretlen óceán mélyéről mosolyog

ránk titkaival. Mi pedig évszázadokon át egyre a mélybe tekintünk le, mégsem látunk semmit.

A harc mindig is két szintéren folyt – jól tudta ezt a középkori egyház, amikor a Vatikán kiterjesztette fennhatóságát és felelős lett a lelkek világáért, szemben a profán hatalmakkal, amik a testet és a javakat voltak hivatottak gúzsba kötni. Mindkét köteléknek megvolt a maga szerepe és a maga fontossága, amibe a vezetőkön – pápákon, királyokon – kívül roppant keveseknek volt betekintési joguk. A terhet, felelősséget és jogot két részre osztva mindig a kornak megfelelő, lehető legjobb eszközökkel próbálták rendben tartani a két világ egyensúlyát, hogy minél később következzen be, amitől valójában a leginkább rettegtek: a négy lovas patáinak hangja.

Sem a pápa, sem pedig a királyi intézményrendszer szerepe nem volt könnyebb a másiknál, csupán a felelősséget próbálták megosztani, és a valódi erőiket pedig megkészserezni ezáltal. A matériáért felelős királyok az arany csengésével, földek osztogatásával, egyensúlyt ígérő háborúkkal tartották így-úgy kordában a hercegeket, földesurakat, alattvalókat, míg a papság feladata a kíváncsiskodók elszigetelése volt a titkos tanoktól, az alkímiától, a régi vallások nyitotta átjáróktól más, felsőbb világokba.

Közös feladatuk mindenáron a test és a lélek megtörése, kordában tartása volt és a civilizáció folyásának viszonylagos mederben tartása. Az évszázadok kiugró zsenijeinek kötőféke vagy az udvar volt, vagy pedig a nincstelenségbe taszítás. A spiritualizmus iránt fogékony népeket lakonikusan boszorkánynak megbélyegezve a lehető leg hamarabb ítélték máglyán füstölgésre. Bármelyik oldalról is nézzük az odavetődőt, aki csak ösztönösen is a Titok közelébe sodródott, sorsa megpecsételődött. E kevés kivételes embert a korai évszázadokban a biztos halál karjai, később pedig a lazuló belátásnak hála már egy titkos társaság páholya várta.

A többség, a szándékosan tanítatlan és tudatlanságban hagyott vagy kényszerített nagy átlag nem bizonyult másnak, csupán egyszerű genetikai kiszolgálóknak, fenntartóknak, termelőknek, bármikor hadba küldhető, értéktelen katonáknak, üres testnek, szenzor nélküli biomotornak, aki csak azért él és lélegzik, hogy egyszer majd a véletlen géneikből kiforgasson egy-egy újabb zsenit, aki harcba szállhat az anyagi világ vagy a szellemi világ oldalán.... a Jóval vagy a Gonosszal? Ez utóbbiról sokat vitatkoztak az elmúlt évszázadok leforgása alatt a tudósok. Voltak, akik szerint ez a lehető világok legjobbika, és ezért kell harcba indítani legkiválóbbjainkat. Más tudósok viszont azt bizonygatták, hogy ahol élünk, az maga a Pokol, és a harc által legjobbjaink saját megmentésünkre siethetnének végre.

Melyik tábornak van igaza? A szabad akarat isteni adományával mindenki eldöntheti, melyik változatot gondolja, vagy érzi sajátjának. Egy biztos, a harc elkezdődött, és az is biztos, hogy nem a mi életünkben. Hosszú évszázadok, sőt évezredek óta vívjuk a Harcot, ami valójában két világ között a lelkekért folyik. A lelkek libikókája, a Jó és a Rossz aránya tartja egyensúlyban a tízezer évente megfordulni képes ciklusokat.

Ronnal egy mezőn fekszünk épp. Mindketten elfáradtunk a hónapok óta tartó menekülésben. A világ ég mindenütt. Európát hónapok óta tizedeli a Nostradamus által rég megjósolt sárga veszedelem, a kínaiak által behurcolt, testet győtrő és halálba vivő Korona vírus.

Ron egy sárga borostyánt emel fel a napba. Vecsérnye van, a közeli templomtoronyból ideszűrődik az ércharang kongatása. A borostyán mélysárgájában egy rovar megkövült teste sötétlik.

– Az ember sokszor olyan, mint egy borostyánba szorult

rovar, mindene megvan, csak épp mozdulni nem tud – ejti ki a szavakat cserepes száján Ron. Szomjas. Én is szomjas vagyok. A világon mindenki szomjas. Van, aki vízre, van aki egészen másra. Sosem mondtuk ki egymás előtt, mégis egy összenézésből tudtuk már a lelegején: ő és én nem azok vagyunk, akiknek álcázzuk magunkat.

– Mi lehetett az utolsó gondolata? – tűnődöm.

Két fáradt katona hever a fűben. Nem futnak tovább soha többé. Hiába közeledik egyre inkább a repülőgépek, fegyverpogások és robbanások zaja.

Tudtunk arról, hogy le fogják dobni az atomot. Meg kellett semmisíteni a fizikai világot, hogy a spirituális se élhesse túl.

– Ron... mi van, hogyha mégis minden élet számít? Arra gondolok...

– Csitt... Meghan, tudom... arra gondolsz, hogy mi van, ha mégis minden levegővétel számít a Harcban?

– Pontosan. A világ sokáig egyensúlyban állt. Egészen...

– Egészen addig, amíg néhányan már nem akarták beteljesíteni sorsszerepeiket.

– Én már előre belefáradtam.

– Ne haragudj... tudom, miattam volt. Én nem akartam a saját sorsomba belelépni. Szóval... mi van, ha miattam van ez az egész kibillenés, az Eljövétel?

– Már akkor is fáradt voltam, mielőtt megismertelek. Lehet, miattam történik ez – nézett szét Meghan a mezőn, amit békésen fújt a szél.

– A vírusról nem te tehetsz.

– A Korona vírusról valóban nem én. De ha az emberek lelkében tomboló eredendő, örökölt vagy kiváltott semmi pillangóhatása... erre a másik vírusra gondolok...

– Hogy egyszer beférkőzi magát valaki lelkébe és onnan terjed tova?

– Igen.

– A katonákéba nem nehéz beférkőzni.

– A tiédbe sikerült.

– Sikerült... – nézett üveges szemekkel a távolba Ron. Békésen hajladoztak a fűszálak. A lány most először életében hajolt rá Ron vállára. Olyan békés pillanat volt. Még az ágyúzó és a madárcsicsergés is elhallgatott egy percre. Szinte várták az atomot, ami egy lélegzetvétel után robbant fel, egyre nagyobb porfelhőt rajzolva az égre.

– Én arra gondolok mégis, hogy ez a vírus – mondta végül Ron, pusztít nyomva a lány homlokára.

A légnymás érkezése minden választ elsöpört.

Erdős Sándor

Jövő az indiánok földjén

Penészes Tejeszacskó füstjeleket eregetett egy égő PETpalack sárgás füstjével, így üzenve jó barátjának Rozsdás Olajoskannának, aki a Szeméthegyeken túl élt nejlonszakokból készült szerény wigwamjában. Valaha még együtt vadásztak a prérin a néhány még életben maradt vézna bölényre, mivel a többi a mérgezett fű már elvitte az örök ólmos legelőkre.

A régi szép időkre emlékezve a szürke égre nézett, majd köhögött egyet, és a tűz melletti kőre ütögetve pipáját kiürítette annak tartalmát.

Egy köszvényes farkaskölyök füsttől könnyes szemmel nézett rá. A sors és a Nagy szellem már csak őt hagyta meg neki társnak és barátnak.

Andrew Sinclair

A halál árnyékában

Az est a hűvös szellő kíséretében kavarta a bíborra festett csatatéren lobogó tépett zászlókat, és a két talpon maradt harcos véráztatta haját egyaránt. Az éjfélete égbolt alatt összecsapott a két ismeretlen, mint árnyak az élet és a halál mezsgyéje között. A hold félhomályos fénye csak tompán világított a csatatéren, de pont elég volt ahhoz, hogy megvilágítsa a kardok éles fényű pengéit.

Az egyik harcos, magas és széles vállú, egy hatalmas, kétkezes pallossal támadott, míg a másik, könnyed és gyors mozdulatokkal egy hosszú, ívelt pengével válaszolt minden csapásra. A barbár a fegyvermester ellen. Radagason már régen nem volt hasonló párbaj. A kenton barbárok és a silasi fegyvermesterek békében álltak egymással, de nem azon a véráztatta éjszakán. Akkor ott ők nem a népüket képviselték, hanem két zsoldos állt egymással szemben, amikor már mindenki elhullott körülöttük. Nem volt semmi magasztos, vagy előkelő az összecsapásukban, csupán hataloméhes nemesek kicsinyes érdekeit képviselték, mert jól megfizették őket. Ha életük folyója más utat választ magának, talán még barátok is lehettek volna, de azon az éjszakán ellenfelekként álltak egymással szemben.

A harc kezdete olyan volt, mint egy villámcsapás: hirtelen, vakító és kegyetlen. A két harcos ügyesen mozgott, mintha táncolnának a halál szellemével. Súlyos és gyors csapások követték egymást. Támadások és háritások, ahogy a kétkezes pallos és a mesterpenge dallamosan egymásnak feszült. A kenton könnyűszerrel tartotta a lépést a fegyvermesterrel, ami meglepte ellenfelét.

Ahogy a harc lendülete fokozódott, úgy váltak a mozdulatok egyre sebesebbé és hatékonyabbá. A két harcos közötti küzdelem olyan volt, mint egy ősi tánc, melyet csak a legkiválóbbak érthettek meg.

A barbár, egy a fiatal és lendületes harcos volt, aki mesterien forgatta ember nagyságú pallosát, mintha az egy lenne vele. Minden mozdulata precíz volt, ahogy a fegyvert kanyarította és húzta a levegőben, készülve a következő csapásra. Szemei lángoltak az elszántságtól, miközben a támadásokat irányította.

Látszott, hogy a silasi egy tapasztalt és ravasz ellenfél. Az ő mozdulatai ugyanolyan folyékonyak voltak, mint a hőmpölygő víz, mely egy forró nyári napon ömlik a tengerbe. A mesterpenge könnyedén és elegánsan siklott a levegőben, mintha csak táncot járna a halál vékony fonalán.

A küzdelem hangja megtöltötte a teret a fém csattogásával és a kemény ütközések zenéjével. Az összecsapás kiegyenlített volt, mindketten próbáltak előnyt szerezni a másik felett. A harc hosszasan folyt, egyikük sem engedett a másiknak, de a harcos szív dobogása és a vágy, hogy győzedelmeskedjenek a másik felett, hajtotta őket előre.

A sors egy kacifántos játékot játszott azon az éjjelen. Az egyiküknek nyernie kellett, amikor a másik egy óvatlan

pillanatban elbukott. Talán figyelmetlen volt, talán csak a fáradság vett erőt rajta egy szempillantásra. Bárhogy is történt, az életével fizetett azért a pillanattért. A pallos keresztül vágta a silasit deréktájban, aki két darabban terült el a földön.

A kenton egymaga maradt a csatatéren. Némán emelte fel kardját a levegőbe, mint egy győztes isten, akinek a harc döntő pillanatának emlékei lüktettek az ereiben. A körülötte lévő csendben csak a zihálása hallatszott, miközben megfáradt teste lassan kiszabadult a harci izgalom fogságából. A győzelem édes íze még mindig ott lengedett a levegőben, és az ifjú kenton szíve tele volt büszkeséggel és megkönnyebbüléssel.

Amde a győzelem ára nagy volt, ahogy a sors fonta körmönfont fonalát.

A barbár is megsérült, és sebei a halál érintését hordozták. A silasi mesterpenge sem tévesztett célt minden alkalommal, de addig a pillanatig az ifjú észre sem vette a precíz vágásokat, melyek utat találtak a húsba és az inakba. A fájdalom éles és elmondhatatlan volt, ahogy az elméje kezdett kitisztulni, és a harci mámor szertefoszlott, majd mindent elborított az érzés, amely átvette elméje felett az irányítást. A kenton térdai megrogytak, szívverése lassúvá és gyengévé vált, miközben egy láthatatlan hideg kéz lassan magába szívta az életerejét.

Egy darabig pallosa markolatába kapaszkodott, majd elterült a csatatéren, arcának árnyékában a halál hideg leheletével. A lélegzete egyre nehezebbé vált, mert a levegő már képtelen volt betölteni tüdejét, amely kezdett megtelni vérrrel. A sötétben csak a csillagok világítottak, mintha csak a haláltusáját figyelték volna.

A kenton még utoljára megpróbált mozdulni, de teste nem engedelmeskedett neki többé. A fájdalom elviselhetetlen volt, minden egyes levegővétel egy újabb kízásnak tűnt, és az élet apró cseppjei lassan kifolytak belőle.

A régi emlékek örvénye kavargott elméjében, emlékek a gyermekkoráról, az elveszett szerelmekről és a győztes csatákról. Az élet utolsó pillanataiban, amikor a halál árnyéka lassan magába szippantotta őt, az ifjú harcos úgy érezte, mintha egy végső utazásra indulna, ahol az ismeretlen várja őt. Szemei nehezek voltak és lassan behunyta őket. Legutolsó gondolata a szeretteire terelődött, akiket maga mögött hagyott, és már hosszú évek óta nem hallottak felőle. Az élet utolsó lélegzetvétele lassan elszállt, mint egy elfújt gyertyaláng a némaságban.

A csillagok fénye is elhomályosult, ahogy a bátor kenton elmúlt a világból. A halál árnyékában elszállt, mint egy könnyű pára a reggeli napsütésben, és teste viszatért oda, ahonnan egyszer az életet kapta.

A csatatér néma maradt, csak a szél susogott a holtak sírásán, és a csillagok fénysugarai pislákolnak az éjszakában, melyek örökre őrizni szeretnék az értelmetlen csata emlékét.

D. Szűcs Csaba

Ketten az erdő mélyén

Egy fiatal házaspár kirándulás közben megkívánta egymást. Vágyaiknak engedve letértek a kijelölt ösvényről, és szerelmeskedtek egy kis tisztáson. Vissza azonban már nem találtak, eltévedtek az erdőben. Térerő híján nem tudtak segítséget hívni. Kalandvagyónak tartották magukat, ezért nem estek kétségbe. Elhatározták, hogy tartják az irányt, előbb-utóbb csak kikeverednek a rengetegből. Felmérték a készleteiket: három szendvicsük, négy almájuk, egy csomag kekszük, két szelet csokoládéjuk és másfél liter vizük maradt. Remélték, beosztva elegendő lesz. Időközben rájuk sötétedett. A férj bekapcsolta a zseblámpafunkciót a mobiltelefonján, annak fehér fénye mellett botorkáltak előre az ismeretlenben. Haladásukat a terepviszonyok mellett az is nehezítette, hogy eleredt az eső.

Ejféltájt egy fenyőágakból épített kuckóra bukkantak, amelyet készítője mohával bélelt ki. Úgy vélték, hogy egy vadász keze munkája a különleges menedék.

– Itt megalszunk, drágám, ez jó hely – mondta a férfi. – Holnap pedig, ígérem, megleljük a kiutat.

Óvatosan bemásztak. Fáztak és vizesek voltak. Szorosan összebújtak, hogy testükkel melegítsék egymást. Az egész napos gyaloglás teljesen kimerítette őket, így hamar álomba merültek.

Két órával később a férj furcsa zajokra riadt fel, mintha valaki vagy valami járna éjjeli szálláshelyük körül. Lassan felkönyökölt. Egy vörösen izzó szempár nézett vele farkasszemet a bejárati nyíláson át. Hirtelen egy erős kar ragadta meg a jobb lábát, majd kihúzta bentről. Csontjai törésének borzalmas hangjára, fájdalmas halálhörgésére felébredt a felesége. Éles sikoly tört elő a nő torkából, aminek a következő pillanatban a nyaka köré fonódó ujjak szorítása vetett véget, örökre elnémítva őt.

A pár eltűnéséről a feleség szülei értesítették a rendőrséget, miután hiába várták haza a velük együtt élő lányukat és vejüket. Önkéntesek bevonásával a helyi hatóság emberei napokig keresték őket az erdőben, de végül csak a férfi hátizsákját találták meg egy bokor tövében. A kutatás vezetője jelentésében leírta, hogy néhány méterrel arrébb két hatalmas, emberszerű lábnyomot vettek észre a felázott talajon.

A legolvasottabb kaliforniai bulvárújságban a következő szalagcímmel jelent meg az államban történt rejtélyes eset: Nyoma veszett egy túrázó házaspárnak – a legendás Nagyláb ragadta el a szerelmeseket?

Zspider

Kalendárium – Február: Farsangi hagyomány

Hanna kényelmetlenül megigazította magán a zöld boszorkánymaszkot.

– Kereshettünk más jelmezt – mondta Krisztián.

– Boszorkány akarok lenni – felelte sértetten Hanna. – Különben is, már úton vagyunk.

– A helyszín közelében van egy pláza, van ott jelmezbolt, ha zavar a maszk.

– Engem? – kérdezte értetlenül Hanna. – Te piszkálsz vele napok óta. Csak azért, mert én nem csak vettem egy róka farkat és a legolcsóbb papírmásé álarcot.

– Még mindig nem értem, miért költöttél ennyit a jelmezre, még egy teljesen jó ruhát is szétvágtál.

Hanna nem akart válaszolni. Inkább kinézett a kocsiból és úgy csinált, mintha a drága álarc nem csúszna állandóan lejjebb, amitől alig látott ki belőle. Félt, hogy túlvállalta magát, de Krisztián barátai rémesen pökhendi és elzárkózó

társaságot alkottak. Egy éve jártak és mai napig nem szívesen szóltak hozzá, lenézték amiért nem keresett olyan jól, mint ők. Mindegyik vállalkozó volt vagy menedzser, jó kocsival, akik hetente járnak tornázni, állandóak voltak a biciklitúrák és a drága vacsorák. Nem csak anyagilag, de fizikailag sem bírta tartani velük a tempót. Mégis azt gondolta, hogy ez most más lesz. Egy farsangi buli! Ez nyugis dolog, egy kis ivás, dumálás, viccek és az egyetlen dolog, amibe beleköthetnek, az a jelmeze, amire viszont egy rossz szavuk sem lehet, mert a legjobb és legdrágább, amit talált. Sőt, egy szép ruhát vágott szét, hogy elmondhassa, egy része kézzel készült és erre se lehessen kifogásuk. Krisztiánnal akart lenni és mivel a fiúnak fontosak voltak a szörnyű barátai, úgy döntött, bármit megtesz, hogy beilleszkedjen. Még ha úgy is érezte, lassan belehal a próbálkozásba.

Szerette volna a saját baráti körébe elvinni Krisztiánt, de a barátnői mind az „Újén” fitness programnak éltek mostanság. Nagyon idegesítővé váltak, ahogy minden második mondatukkal hívták Hannát kipróbálni.

Aztán egyszer csak felfigyelt valamire.

– Elhagytuk a várost? – kérdezte a párjától.

– Nem mondtam? – nézett rá meglepetten Krisztián. – Kerti buli lesz, sütögetéssel.

– Nem mondtad – jegyezte meg Hanna, majd fellelkesedve folytatta. – Szeretem a bográcsozást!

Lelkesedése az egész úton kitarzott, még azután is, hogy meglátta a faházat, ami valószínűleg drágább és nagyobb lehetett, mint bármi, amit ő valaha is meg tudna szerezni. De minden jó hangulata elpárolgott, amikor meglátta, hogy mindenki csak egy apró félmaszkot hord és senkin sem volt igazán jelmez, maximum olyan színekbe öltözött, mint amilyen a maszkjáé volt.

– Basszus! – húzta vissza az épp kiszálló Krisztiánt. – Szólhattál volna, hogy ne vigyem túlzásba.

– Én mondtam – jegyezte meg a fiú és elhúzta a kezét, hogy köszönjön a barátainak.

Pár percen belül ismét minden olyan volt, mint általában. A társaság befordult és szinte egyikük sem szólt Hannához. Némelyikük megkérdezte, hogy van, ha éppen megállt mellette, de nem is érdekelte a válasz, és a mondat közben elstájtak mellőle. Most is suttoztak róla a háta mögött, ahogy szoktak, de legalább végre dicsérték is. Majdnem mindegyik megemlítette, hogy milyen szuper a jelmeze és mennyire örülnek neki, hogy kiöltözött. Krisztián kényelmetlenül kerülte a témát, így Hanna nem tudta eldönteni, hogy mi lehet a baj. Félt, hogy ez valami vicc és éppen szemtől szembe kigúnyolják, de igazából őszintének tűntek.

Egy idő után egy fekete farkasmaszkos férfi felállt a sörpadra. Hanna azt hitte, hogy részeg, de az stabilan állt és megkocogtatta a poharát, mintha szólni szeretne.

– Kedves barátaim! – Hanna már a kimért modorából felismerte a férfit. Ki nem állhatta, mert a pasi mindig úgy bámulta őt, mint egy darab húst. – Sok éve hagyomány nálunk, hogy februárban összegyűlünk és elbúcsúznak a téltől.

Krisztián Hanna mögé állt, és a kezét finoman a vállára rakta. A lány hozzábújt és remélte, hogy ez egy utalás, hogy lassan mennek haza.

– Ezt a hagyományt az őseink kezdték el Németországban. Ennek fontos része, hogy a telet el kell űzni és ehhez az szükséges – a férfi ekkor drámai szünetet tartva Hannára nézett és az összes vendég is felé fordult. Hanna zavartan Krisztiánra nézett, mert a fiú szorosan megmarkolta a csuklóját –, hogy elégetünk egy boszorkányt – fejezte be a szónok.

Hanna próbált szabadulni Krisztián szorításából, de a férfi egy centit sem eresztette.

– Ugye csak vicceltek? Ez valami beavatásos dolog, ugye?

– Én mondtam, hogy válassz más jelmezt! – felelte fogát csikorgatva Krisztián.

Mikor a többiek elindultak felé, Hanna ösztönösen kirúgott, ám a férfiak gyorsan elkapták a lábát.

– Köszönjük, Hanna – mondta a farkasmaszkos. – Máskor csak egy hontalanra rakunk egy maszkot, és ameddig be van állva, elégetjük, de ha a boszorkány önkéntesen jön el, az igazi áldás. Hála neked, nagyon jó nyarunk lesz!

Hanna könyörgött, kapálózott, sikoltott, de a férfiak úgy vitték egy kitűzött cölöphöz, mintha semmi súlya sem lenne. Hiába mondott bármit, egyikük sem válaszolt rá, a többi résztvevő csak sugdolózott egymás között, mintha mi sem történe. Hannát a cölöphöz kötözték, olyan szorosan, hogy a kezét felvágta a kötél.

– Krisztián! Segíts! Állítsd meg őket!

Ám hiába sírt, hiába könyörgött, sehol sem látta párját egészen addig, míg a tömeg szétnyílt és Krisztián elő nem lépett egy üveg benzinnel, amit Hannára öntött. A lány érezve a szúrós szagot és a szájában a szörnyű ízt, végre felfogta, hogy nincs kiút, hogy nem játszanak vele.

– Rohadt, elitista, beteges szörnyetegek! Dögöljete meg! A pokolban égjete el, ti elmebeteg állatok!

– Ez az, kedves – mosolygott a farkas és gyufát gyújtott. – A düh hozza a vihart.

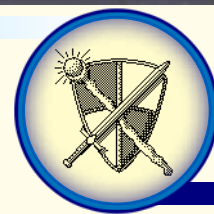
Ezzel meggyújtotta a benzint és Hanna üvöltve borult lángba. Hiába a kín, hiába perzselődött le róla a bőr és a hús, még mindig szidalmazta őket. Vastag, fekete füstszlopként szállt fel az égbe, amiből egy tomboló viharfelhővé vált, és zivatarával elmosta a telet.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettél töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, husárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Xenothep

609-04

106

Jayde és az örökké derűs Amos végignézték a felvételt többször is, aztán Jayde beleivott a kávéjába.

– Levetted a maszkodat. Elég súlyos kihágás.

– Perelj be!

Amos intett.

– Az egészsnek semmi jelentősége.

– Ezt hogy érted? – fordult felé Martin.

– Lassan vége az egészsnek, úgy vélem.

Jayde az égnek emelte tekintetét.

– Megint kezdi...

– Minden jel ezt vetíti előre. Butler egyre több időt tölt távol, de a helyettesét nem nevezte meg. A kutatásaiba már nem enged betekintést, a másik vonalra koncentrált. Ha hihetünk a pletykáknak, újraindította a 606-os telepelyet.

– Ja ja, aminek a létezésére semmi bizonyítékunk nincs. Nem mellesleg kik az informátoraid?

– Csak figyelek társam, és ami összeillik, az értelmet nyer. Butler maga említette a 606-ost egy telefonbeszélgetés kapcsán, és nem igazán érdekelte, hogy ott vagyunk körülötte a laborban. Nagyon lelkes, és pokoli szórakozott, mindenét elhagyja a legkülönfélébb helyeken. A szemüvegére már szereltettünk neki egy jeladót, hogy megtaláljuk, mert rendszeresen elhagyja azt is. Múltkor például...

– A lényegét Amos. Mit tudsz?

– Tudni semmit nem tudok. Azt feltételezem, hogy ez a projekt befulladt. A carnivorák a halálukon vannak, és úgy tűnik, hogy elapadtak a pénzforrások.

Itt felemelte mutatóujját, és hatásadász módon elnyújtotta az „a” betűt, amint azt mondta:

– Vaaagy átirányították az erőforrásokat egy ígéretebb projektbe.

Martin zavartan nézett rá.

– És akkor ez mit jelent?

– Jó esetben mi is kapunk más feladatot, rosszabb esetben agymosás.

– Mi a fenét ért mindenki ez alatt?

– Kifejlesztettek egy drogot, aminek a segítségével ropant hatékonyan törlik a memóriádból azon dolgokat, amikre jobb, ha nem emlékszel.

– Ez biztonságos?

– Naná. Az egyike voltam azoknak, akik kifejlesztették. Rajtam is ki lett próbálva, és most már rohadtul nem emlékszek, hogy valaha is közöm lett volna a dologhoz, pedig léteznek videofelvételek, és kutatási anyagok, rajtuk az aláírással. Én vagyok, tagadhatatlan. Olyan videót is láttam, amin én magam mondom el, hogy szeretném kipróbálni a hatását, és azt kértem, hogy a létrehozására vonatkozó emlékeimet töröljék velem. Persze, most

már újra képen vagyok, megtanultam mindent újra, készítettem is egy másféle szert. Röhejes, mi?

Martin nem tartotta röhejesnek, de szórakozottan bólintott.

– Pályázhatsz az örült tudós díjra.

– Tudod mi az igazán vicces? Fogalmad sem lehet róla, hogy nem használták már rajtad is, és nem csak álemlékeid vannak.

Jayde fenyegetően szegezte rá mutatóujját.

– Hagyd a marhaságokat, Amos!

– Rendben. A lényeg mit sem változik, szerintem ez a hely már csak vegetál, mint a carnivoráink. Mellesleg én már nem is bálnám, ha valami olyasmivel foglalkozhatnék, amiben van némi sikerélményem is.

– Próbáltál már agyat növesztetni?

– Marha vicces gyerek vagy, Jayde. Te komolyan hiszel benne, hogy még évekig itt rostokolunk, és hatalmas áttöréseket érünk majd el ezekkel a szerencsétlen lényekkel?

Martin széttárta a karjait.

– Kérlek, ne beszélj így! Az egyikükkel már egész ígéretes eredményeim vannak.

– Nagy cucc, a saját vérével felírt egy szót az üvegre. Már ne is haragudj, ezzel nem vagyunk előrébb!

– Te egy nagyon kellemetlen alak vagy, Amos.

– Ez így van. Na idefigyelj, tegyük fel, hogy Quarto szóba áll veled! Mire számíatsz, mit fog mondani?

– Mindegy. Bármit.

– És miképpen segíti ez a kutatásainkat? Szerinted el tudja mondani, hogyan sokszorozhatnánk őket? Hogy hogyan tehetnénk irányíthatóvá, hogy hatékony biológiai fegyvert csináljunk belőlük? Quarto se más már, csak egy növény.

– Noreen a neve.

– Quarto a neve! – hangsúlyozott minden szót külön Amos. – Ne láss bele többet, mint ami valójában, mert keserű csalódás vár rád! A remény idelent luxus.

Martin hátradőlt, és felvonta a szemöldökét.

– Rendben. Akkor mit tegyünk? Csukjuk be az aktákat, és várjuk meg szépen, amíg elpusztulnak mindannyian? Aztán majd csak jön valaki, aki megmondja, mi a következő lépés?

– Martin, ne legyél fafejű. Ezek már nem is esznek! Szemmel látható, hogy bármilyen szívósak is, előbb-utóbb beledöglenek ebbe. Tudtad, hogy már csak hét van magánál...? Bizony! A többi mind katatón. Leadtuk a jelentést, de csak annyi választ kaptunk, hogy ne tegyünk semmit. Érted már?

Martin napokig gondolkozott ezután, nagyon lehangolta, amit hallott. A laborban most már mindig csak derengtek a lámpái, és nem sötétítette el az ablakot sem. Nem egyszer kapta rajta Noreent, hogy őt nézi odaatról, ahogy

az íróasztalánál ülve írja a jelentéseit a laptopján. Ilyenkor kicsit rámosolygott, amire nem kapott semmilyen reakciót, de nem tudta tagadni, hogy nagyon reménykedik, hogy a lány egyszer megszólal. Közben még két carnivora került tetszhalott állapotba. Primo nem volt köztük, bár őrajta sem látszott túl sok aktivitás. Martin írt pár levelet Butlernek, beszámolt az ötleteiről, a kísérletek eredményeiről, összefoglalót írt a carnivorák romló állapotáról, de mindig csak általánosságokat tartalmazó választ kapott, amikről pontosan tudta, hogy nem Butler írta, hanem valamelyik asszisztense.

Hetekkel később egy nap Noreen az ágy lábánál hevert kicsavarodott végtagokkal.

Amikor a katonák jöttek, Martin velük tartott. A lány is átcsúszott a tetszhalál állapotába, és nem tehetett senki semmit. Martin pokolian csalódott volt, lelkesedése megcsappant. Átment ahhoz a csapathoz, akik Primoval foglalkoztak, és figyelte a munkájukat. A fiú sokkal aktívabb volt, mint bármelyik társa. Megbéklyózva hevert egy vizsgálóasztalon, fején egy pánt, amiből vezetékek vezettek a mellette álló szerkezethez, amik az agytevékenységeit figyelték. Látszólag eszméletlen volt, Martin mégis úgy érezte, hogy szinte ugrásra készen hever ott. Néha az a kellemetlen érzése támadt, hogy valaki kutat az elméjében, közérzete egyre rosszabb lett. Tudóstársai is egyre kevesebb meggyőződéssel végezték a munkájukat, ő pedig már azon gondolkodott, hogy áthelyeztetni magát máshová.

Teltek a hetek, hónapok, ő jelentéseket írt, vizsgálta a szövetmintákat, havonta írt egy mindent átfogó jelentést, és egyre kínzóbb lett közben az érzés, hogy soha nem fog közelebb kerülni a dolgok megértéséhez. Páran vállalták az agy mosást, és kiléptek, de Jayde és Amos kitarítottak vele együtt. Butler néha előkerült, ott volt velük pár napig, vagy hétig, lelkesen mesélt az új projektről, aztán megint eltűnt hónapokra. Egy nap Martin meghallgatást kért, és meglepetésére kapott is időpontot.

Butler irodájában pokoli rendetlenség fogadta, úgy tűnt, hogy noha van lakosztálya, ő itt élt leginkább. A falakon, bútorokon szerteszét képek, tervrajzok, mindenhol teliúrt lapok, nyitott könyvek festői összevisszaságban.

– Ó, Dr. O'Connell, jöjjön csak jöjjön! Miben segíthetek?

– Dr. Butler... információra van szükségem.

– Bármire válaszolok, ha tudom a választ, kérdezzen bátran!

– Mit csinálunk mi itt?

Butler nem zökkent ki.

– Kutatásokat folytatunk, mint azt ön is jól tudja. Több, de inkább kevesebb sikerrel. Olvastam a jelentéseit, nagyon érdekesek.

– Komolyan...? – kérdezte Martin enyhe kétkedéssel a hangjában.

– Természetesen. Ön nagyon elhivatott, ami nekem nagyon tetszik. A hátam mögött fanatikusnak hívnak, de néha szükség van a fanatizmusra, ha eredményeket akarunk. Egyetért? Még a nevem is összecseng mindezzel. A tudományt szolgálom.

– Dr. Butler, a carnivorákból már csak három van eszméletén.

– Tudom, tudom, semmi baj.

– Semmi baj...? Hogy érti ezt uram?

– Igazolják a hibernációval kapcsolatos elméletemet. No, persze ez nem igazi hibernáció, de tény, hogy rendkívüli jelenség. A carnivorák biztonságban vannak itt, amíg visszatérek.

– Tehát valóban elmegy?

– Van egy másik nagyon fontos munkám is, de semmiképpen nem akarom ezt itt befejezni természetesen. Már mint leállítani. Higgye el, maradnék, ha nélkülözni tudnának ott, de azok a tapasztalatok nagyon jól jönnek majd itt is.

– Szeretnék magával menni!

– Ez sajnos nem lehetséges, önre itt van szükség. Hiszek magában! No meg köztünk szólva, nem tömtek ki éppen pénzzel a gazdáink. Eredmény, az kellene, de gazdálkodjunk, ahogy tudunk. Persze ennek az is az oka, hogy nem borítom rájuk hetente az elért eredményeinket. Nézze, Dr. O'Connell, szükségem van itt olyan emberekre, mint ön. Most, hogy többen is kiléptek, egyre több feladat hárul majd magukra. Nemsoká meg kell neveznem a helyettesemet, bár már így is nyílt titok, hogy Amos lesz az. Kiváló tudós, ez egy nagy lehetőség neki, és mindannyiunknak.

Martin elégedetlenül ült az étkezőben, mellette Jayde, aki kíváncsian faggatta.

– Megkaptad a béremelést?

– Ne hülyülj, kérlek! Fűt fát ígért, de kicsit úgy éreztem, mintha csak azt mondaná, amit hallani akarok, miközben ő menekül a süllyedő hajóról. Bevallotta, hogy megkurtították a költségvetést is.

– Na igen, nem ártana valami komoly sikert felmutatni ahhoz, hogy ide tolják a nagy pénzeket. Mi meg még egy csúzlit se raktunk össze, nem, hogy egy biológiai fegyvert. Tényleg jutottál valamire?

– Igen, lehet, hogy azonosítottam az egyik lehetséges enzimet, ami a hihetetlen regenerációs képességükért felel.

– Hé, ez fantasztikus!

– Annyira nem. A patkányokon végzett kísérletek ígéretesek, de ez hónapok munkája, és nagyon úgy érzem, hogy zsákutca. Sok idő még, amíg eljuthatunk a főemlős kísérletekig. És igazából az zavar, hogy valami hiányzik a képből.

– Ez nem volt kifejezetten tudományos megfogalmazás.

– Tudom, hogy hülyeség, de néha úgy érzem, hogy... szóval, hogy tényleg csak az időnket vesztegetjük. Rossz helyen keressük a válaszokat.

– Vagy nem a megfelelő kérdéseket tesszük fel.

– Igen, így is mondhatjuk.

Jayde sóhajtott.

– Nézd, őszinte leszek hozzád! Ez az egész projekt egy nagy hazugság szerintem. Nem tudom, mi az igazi cél, de semmilyen értékelhető eredményt nem tudunk felmutatni. Ezek itt hamarabb elpusztulnak, minthogy a kísérletek bármelyik aspektusából előjuthatnánk bármilyen téren. Hogy nem lesznek belőlük távirányítású katonák, az elég egyértelmű. És igen, ahogy mondtad, mintha valami hiányozna a képből. Nem tudjuk, hogyan működnek, képtelenek vagyunk megfejteni a kódot. Ha Amos lesz itt a göré, a kutatások majd más irányt vesznek, ez majd lefoglal minket pár hónapra, de pontosan tudom, hogy Amost

leginkább a karrierje érdekli, és amint esélyt lát, kiugrik ő is. Visszamegy a központba, és valami magasabb vezetői pozíciót céloz meg a Streak-nél.

- Miért pont a Streak?
- Nem tudom igazán, de valamiért erős a megérzésem, hogy a 609-es is hozzájuk tartozik.
- Kiábrándító, milyen keveset tudunk bármiről is. Hogy merészeli magunkat tudósoknak nevezni? Tudatlanok vagyunk.

107

Amikor a dolgok változni kezdtek, eleinte senki nem gondolt arra, hogy veszély közeleg. A carnivorák közül mind többen tértek magukhoz, bár senki nem tudta, miért. Ismét elfogadtak táplálékot, némileg nyugtalannak tűntek, mintha örökösen fülelnének valamire, amit csak ők hallanak. Pár hét alatt megerősödtek ismét, Martin izgatottan figyelte a folyamatot. Ismét aktiválta a labort, próbált kapcsolatba kerülni Noreennal. Egy nap a tálcájára tett egy vaníliás szeletet, amit annak idején megígért, a lány pedig megette. Továbbra se tudott beszélgetni vele, de a lány gyakran nézte őt az üvegen keresztül. Egy nap, amint belépett a laborba, az üvegen egy felirat fogadta.

BÚJJ EL!

Szíve megdobbant, azonnal lefotózta a feliratot, és éppen a telefonjáért nyúlt, hogy szóljon Jayde-nek, amikor megszólalt a vörös riasztás. Noreen az ablaknál termett és nézte őt átható tekintetével a feliraton keresztül. Ismét úgy érezte, mintha valaki kutatna az elméjében, és borzalmasan erős késztetést érzett, hogy bezárja a labor ajtaját. Egy ideig ellenállt, majd az ajtóhoz ugrott, és beütötte a biztonsági kódot. A lány még állt egy fél percig az ablaknál, aztán megfordult, és ahhoz az ajtó nagyságú üveghez lépett, ami a Biodóm felé vezető folyosó zsilipjéhez csatlakozott. Pokoli döndülés hallatszott, Martin egy elmosódott foltot látott az üveg mögött, majd az ezernyi szilánkra robbant szét. A lány már sehol sem volt, csak egy sötét villanás, amint átalakult, majd kiugrott a szilánkok közt. Valahol a távolban felugrott egy automata gépfegyver, Martin lehunyt szemmel roskadt a székébe.

Kijutottak.

Egy órán keresztül csak bámult maga elé, és hallgatta a katonák kiáltásait, a távoli lövéseket, az automata fegyverek dübörgését, és mérhetetlen szomorúságot érzett. Azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak megmenekülnének mindannyian, és kijutnának a szabadba.

Nem sokkal később a riasztó elhallgatott, ő pedig remegő lábakkal nyitotta ki az ajtaját. Amint kilépett a Biodóm folyosójára, a katonák igazoltatták, de hiába kérdezgette, hogy mi történt, nem kapott választ. Felkísérték az étkezőbe, ahol már szinte az összes civil tudós ott volt, Martin Jayde-t kereste a tekintetével. Amikor meglátta, hozzálépett. Társa a homlokát törölgette alkarjával.

– Soha életemben nem láttam még ilyet... ez borzalmas... és fantasztikus... Hogyan is képzelhettük, hogy képesek vagyunk fogva tartani... hogy uralkodhatunk rajtuk...

- Jay, szedd össze magadat, mi történt?
- Megszöktek. Hol voltál eddig?
- A laboromban, Noreen cellája mellett. Csak annyit

láttam, hogy betörik az üveg, aztán... eltűnt. Magamra zártam az ajtót, nem mertem kimenni, amíg a riasztás szólt.

Jayde leroskadt egy székre, és töltött magának egy pohár vizet.

– De jó lenne most valami erősebb! – Megitta a vizet, és ismét töltött magának, majd a pohárral a folyosó felé intett.

– A társalgóban voltunk páran, amikor megszólalt a sziréna. Az utasításoknak megfelelően magunkra zártuk az ajtót, majd vártunk. Nemsoká hallottuk a lövéseket, a kiáltásokat... majd egyszer csak gyors trappolás hangját, és valami beszakította a dupla ajtót. Az egyik carnivora volt teljesen átváltozva, velünk szemben állt a terem közepén, és olyan agresszív morgással vicsorgott ránk, hogy azonnal lepergett előttem az életem. Tudtuk, hogy végünk van, érted? De épp mielőtt ránk ugrott volna, egy másik is bevágódott a helyiségbe, és feldöntötte az elsőt. Valamiféle kommunikáció volt köztük, de nem tudom, hogyan zajlott. Az első csak ránk nézett, amint kifelé indult a másik nyomában, és esküszöm, egy ígéretet olvastam ki a tekintetéből. Mintha azt mondta volna, hogy még visszatér, és bosszút áll. Borzalmas volt Martin... Hihetetlen mentális erejük van.

Martin körülnézett a teremben, ahol mindenütt rémült arcokat látott. A katonák igyekeztek megnyugtatni mindenkit.

– Nem látom Amost.

– Még sokan nincsenek meg. Ha mázlijuk van, be tudtak zárkozni. Eddig nem jött hír áldozatokról, úgy tűnik, hogy a carnivorák a menekülésre koncentráltak.

– Még itt lehetnek az épületen belül?

– Nem tudom... hallottad a fegyvereket? A katonák is használtak éles lőszert, nem tudom, hogy megölték-e a lényeket. Úristen, de pokoli volt... belenéztem a halál szemébe...

Martin megfogta társa vállát.

– Nyugodj meg, most már minden rendben van!

– Rendben...?! Soha semmi nem lesz már rendben.

Később előkerült Amos, elmondta, hogy az összes lény megszökött, még vizsgálják, mi történhetett. Martin elkérte a biztonsági felvételeket, amin annyi látszott, hogy Primo megbéklyózva feküdt a műtőasztalon, a technikusok pedig az eredményeket figyelték. Amikor végeztek, akkor az egyik asszisztens odalépett az asztalhoz, elvett egy szikét, belenyomta Primo tarkójába, és kivágta onnan a szondát, ami megakadályozta a lényt abban, hogy használja mentális erejét. Az asszisztens ezután kioldotta a lény bilincseit, beadott magának egy altatót, és mire összeesett, Primo már a ragadozóalakjában állt a teremben a halálra rémült technikusok közt. Nem törődött velük, csak kiugrott az ajtón és eltűnt a folyosón. Az asszisztens később elmondta, hogy úgy érezte, mintha valami megszállná, átvették felette az uralmat, és képtelen volt irányítani a mozgatait. Több katona ugyanerről számolt be, akik nyugtatólővedékekkel lőtték egymást. Mindenfelé látták a lényeket, amik átszakították a biztonsági ajtókat, és iszonyú sebességgel vágattak a külső folyosók felé. Képtelenség volt útjukat állni, a külső kör katonái éles lőszerre váltottak. Egyikük se tudott leadni

egyetlen lövést sem, igazából nem is láttak semmit, teljesen összezavarodtak, mindenki más látott. A kamerák képeit nem zavarták össze, így végülis azokból megtudhatták, hogy a lények elérték a páncélkapukat, egyszerűen kinyitották az egyik katonától elvett kódkártyával, és kiszöktek mindannyian. A gépfegyverek meg se nyikkanak egész végig, csak akkor kezdtek tüzelni, amikor a katonák a lények után vetették magukat. Sok sérült volt, de senki nem halt meg. A felszínen lévő kamerák pár tűnő árnyat láttak csak, és ezzel vége is volt.

Még aznap jött egy helikopter, rajta pár magas rangú illető, átvették a parancsnokságot az intézet felett, kiosztották az új utasításokat. Martin új feladatot kapott, megszereznie kellett minden ismeretet, amit megszerezhettek a carnivorákról, ő pedig tőle telhetően elkövetett mindent, hogy munkáját elvégezhesse.

Amikor rákeresett a laborjában működő kamera felvételeire, azokon nem látszott, hogy Noreen bármit is írt volna az üvegre a szökés napján, így Martin arra gondolt, hogy ez is csak egy delúzió volt a lány részéről. Képes volt üzeni neki. Tudta, hogy eljön érte Primo, és ha élő embert talál a közelében, akkor talán megöli.

Azóta sok idő eltelt, a 609-esen a régi személyzet dolgozik, Martin munkája lett a fő irány, próbálnak egy farmakont előállítani a kutatásai alapján, ami segíthet egy gyógyszer kifejlesztésében, ami másolja a carnivorák regenerációs képességét.

108

Az Aetheris fennsík kies sziklái közt különös lények rohantak az éjszakában dél felé. Időtlen idők óta nem érintette mancsuk az anyaföldet, de újjászülettek ismét, mint már annyiszor a történelem folyamán. Szívüket gyűlölet és harag töltötte ki, el akarták pusztítani fénytestvéreiket, hogy velük haljanak.

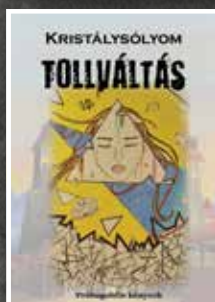
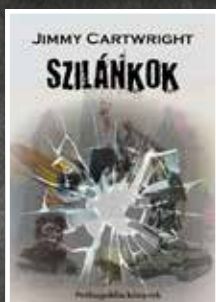
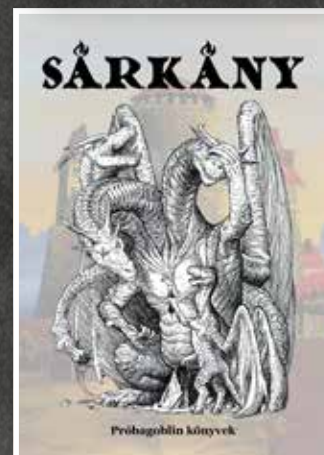
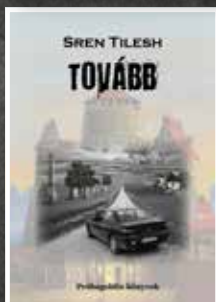
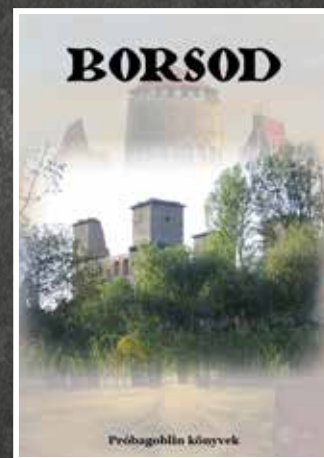
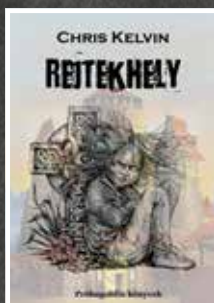
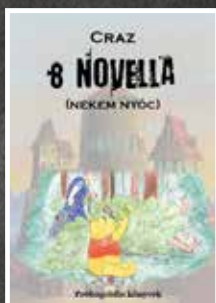
A falkavezér vágatott elől, szemében a Wia fénye különös aranyfényben tükröződött vissza. Fáradhatatlan volt, megállás nélkül rohant, amíg leggyengébb társuk végül kimerülten összeesett. A vezér megállt, odalépett lihegő társához, és halkán kérdezte.

– Velem vagy testvérem?

Amaz bólintott.

– Amíg a szívem dobog.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

40. fejezet

Éjsötét sugárút

írta Craz

Kókuszpók a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház felé haladt az Éjsötét sugárúton. Mivel mind a szolgáltatóház, mind a sugárút a Száznevű városban foglalt tekintélyes méretű helyet, akadtak sokan, akik nem Éjsötétnek nevezték. Mondják, a város egy nagy, boldog olvasztótégely, de ezért sokan ferdén néznek a gyertyaöntőkre – az erőltetett marketinghúzás miatt. Pláne az Éjsötét Borzongás Egyházának tagjai, akik egy selejtes adag templomi gyertyaszállítmány okán táplálnak rossz érzést irányukban. Azt a félresikerült idézési szeánszot igen gyakran emlegetik napjainkban is. Túl sok fény egyáltalán nem használ messziről démonitikusnak tűnő, izzószemű lánylénnyek ihletett, szertartás közbeni szemrevételezésénél. Kókuszpók szerint akár egy vámpóni (vám-pír-póni) is izgalmasabb-félelmetesebb sötétben – avagy sejtelmes megvilágításban.

A sugárúton és környékén a városlakók élték szorgos mindennapjaikat. Mármint akik ébren voltak e koradélelőtti órán. Sőt, néhány pék már fontolgatta, hogy aludni tér. Egyeseknek közülük előtte még szándékában állt elfogyasztania egy-egy butykos manó-, nyúl-bogyó-, alma- avagy szilvapálinkát. A statisztikusok egy dologban igen egyetértenek, közel, s távol a Száznevű városban a legmagasabb az egy főre eső alkoholfogyasztás. Legyen az a fő ember, dombitörpe, manó, elf, ork, tündér, goblin vagy ogre feje, errefelé a szabadidőben folytatott italozás a legnépszerűbb hobbi, mindenki kiveszi belőle a részét. Enélkül félelmebernek számítász (féldombitörpének, félmanónak, félelfnak, félorknak, féltündérnek, félgoblinnak vagy félogrénak). A napnak bármelyik szakában bárki talál kedvére való nyitva tartó kocsmát, vendéglőt, pincét, söntést, ivót, pavilont, italkimérést. Így elterjedt hiedelem, hogy a város sohasem alszik. Mióta a régi mocsár melletti temetőbe beköltözött egy kóros álmatlanságban szenvedő ghou, ez már nem csak pusztá hiedelem.

Kókuszpók tehát folytatta útját a Próbagooblin felé, zsebében egy fontos levéllel. Úti céljától úgy négy-száz lépésre észrevette egy varázsló ismerősét, Pufffot, így odabiccentett neki elhaladtában. Pufffról annyit érdemes megjegyezni, hogy közismert varázsló, és beszélő névvel rendelkezik.

Egyesek szerint akkor kapta a nevét, amikor egyszer elrontott egy varázslatot. Ez egy várfal mellett történt, amin át kellett volna jutniuk. Pufff megállt a problémás rész előtt négy méterrel vállszélességű terpeszben, majd lassan az égnek emelte két kezét. Szeme sarkából figyelte társait, és a hatás kedvéért halandzsázott valamit, miközben próbálta megmozgatni a várfal termésköveit.

Tíz perc elteltével izzadni kezdett. Ezek után elmosolyodott, mivel érezte, hogy megmozdul valami. Persze nem a kő, hanem a mögötte álló törpe, aki elunta a dolgot, és kedvenc buzogányát lóbálva indult a fal felé, hogy majd ő mindjárt utat bont. Amikor ütésre emelte fegyverét, ráesett egy jókora szikladarab a falból, ilyen hangot adva: pufff.

Mások szerint akkor kapta a nevét, amikor egyszer elrontott egy varázslatot. Ez egy bozótosban történt, amin át kellett volna jutniuk. Pufff megállt a problémás rész előtt négy méterrel. Vetett lábával egy vállszélességű terpeszt, és szemével egy lekicsinylő pilantást a bal kéz felől nyugtalanul mocorgó törpére. Két kezét az égnek emelte, és a törpe bosszantására, akarom mondani a hatás kedvéért dúdolni kezdett egy hosszabb ork altatódalt.

Tíz perc múlva a törpe megunt a várakozást, és egy kölcsönkapott éles karddal hadonászva elindult a tüskés susnyás ellen. Kettőt lépett, de egy inda orvul a bokájára tekeredett elgáncsolva őt, amitől a szintén jókora tövisekkel rendelkező aljnövényzetbe zuhant ilyen hangot hallatva: pufff.

Megint mások szerint akkor kapta a nevét, amikor egyszer elrontott egy varázslatot. Ez egy labirintusban történt, amin át kellett volna jutniuk. Pufff megállt a problémás rész előtt négy méterrel, vállszélességűnél kisebb terpeszben, mivel szűk volt a hely. Elmotyogott egy látásélesítő varázst, majd faarccal bólogatva bámult előre a még mindig sötét folyosóra.

Tíz perc múlva közölte a társasággal, hogy az előtük álló rész a következő kanyarig veszélytelen. Jó példával előjárva maga indult elsőnek, rögtön rálépve egy kiálló padlódarabra. Az nesztelenül lesüllyedt pár centit, elfordított egy kapcsolót, ami rövidre zárt egy védővarázslatot. Lassú surrogás hangzott fel, és a mennyezet felől egy természetes homokzsák esett a mit sem sejtő törpére, ilyen hangot adva ki: pufff.

Pufff szerint viszont akkor ragadt rá ez a név, amikor orrba vágott egy törpét, aki a fenti három variáció egyikét hangoztatta hallótávolságon belül. Különben is a törpék gyógyeszközök kalandozás közben.

Kókuszpók szerint Pufffról semmit sem érdemes megjegyezni.

41. fejezet

Sárkánysutty

írta Vihartáncos

Elátkozott egy világ ez, én mondom! – dohogja magában Elan, miközben egyre fentebb kúszik a torony falán. Dolgát egy percig sem könnyíti meg az éji sötétség és a torony körül ógyelgő szél.

Kifejezetten zsidbad a karja, ahogy egyre fentebb húzza magát a kövek közötti részbe ütött, ékekre kötött kötelén, noha a hámban ücsörögve még így is könnyebb a dolga, mintha falmászóként kellene kiszögellésről kiszögellésre lendülnie. Magában elátkozozza az összes toronyépítőt – mi a fenének kell mindig ilyen magasra? –, az összes varázslót – mi a fenéért nem intézik maguk a dolgaikat?! –, és szerencsétlen sorsát – mert, ha még egy hercegnőért szalajtották volna! De nem. Elan nem egy szépséges nemesvérűért kapaszkodik egyre magasabbra, kiteve magát a biztos halálnak, ami a fel-felbukkanó erős szél és az egyre fejhúzóbb mélység képében mutatkozik.

Nem. Egy sárkányért! Egy nyomorult pikkelyesbőrű szörnyeteget kell kiszabadítania!

A varázsló elmondása szerint a sárkányok igenis értelmes, intelligens és kifejezetten érzékeny lények.

Persze ennek a varázslónak nincs ki mind a négy kereke, már a nevéből kikövetkeztette.

Lehet épelméjű valaki, akit Kókuszpóknak hívnak?!

És mi ez a macskamánia nála? Iszákos is! De legalább jóféle nedűt szeret: Elan eddigi életében csak egyetlenegyszer kóstolta a kékrumot, mégpedig Kókuszpóknál, amikor felfogadta őt egy feladatára.

A feladat mibenlétéről addig fogalma sem volt; mikor megtudta, innia kellett rá, utána meg épp ezért nem tudott idejében elindulni. Az unciányi kékség azonnal kiütötte.

Míg magában tovább szitkozódik és átkozódik, végre-valahára eléri az ablak peremét.

Felkapaszkodik, aztán megenged magának félpernyi pihenőt. Hallgatja a csendet és azonnal gyanút fog. Kiereszti a lámpásbogarakat, de Elan már akkor tudja, hogy nagy bajban van, amikor még fel sem fénylettek igazán. Aranyfényükkel betöltve a sárkánycellát, beigazolódik a sejtése: a zárka üres.

42. fejezet

A Könyv

írta Craz

A Fantázia Enciklopédia Varázslóknak varázskönyv. Történetünk idején a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház könyvtártermének egy titkos szegletében megtalálható. Akárki nem láthatta, érinthette, lapozhatta, csak a kiválasztottak. És ez

nem azt jelentette, hogy csak a Könyvtáros rostálta a jelentkezőket. Maga a Könyv döntött róla, kinek enged rövid bepillantást évszázadok során felgyülemlett tudástárába, és annak melyik részleteibe.

Kókuszpók e kiváltságosok közé tartozott, ami sok-sok álmatlan órával, és cirkalmas, rutinos dombitörpéket is pirulásra készítő káromkodással bővítette a varázsló amúgy sem unalmas mindennapjait. Na jó, azért akadt néhány tanulságos óbasszameg! aha-pillanat.

A setét varázsló jelenleg is egy olyan ügyben serénykedett, amit épp a háta közepére se kívánt. Helyette inkább egy nagy pohár kékrumot szeretett volna.

A kékrum egyike azon italoknak, amiből még a Próbagoblin kazamatáiban sem tároltak tekintélyes mennyiséget, hasonlatosan a vörösaszúhoz, a zöld élőhalott koktéllhoz vagy a horkoló orkhoz, ami egy igencsak ritka sörkülönlegesség, mivel halványbarna özgidák emésztőrendszerén egészben áthaladt erjesztett nyúlbojyóbókkal ízesítik, nevét pedig egy horkoló orkról kapta. Utóbbi gasztronómiai komponens receptje a Fantázia Enciklopédia Varázslóknak lapjain is szerepel, ugyanis nyolc bonyolult varázslat végrehajtásánál használják.

A zöld élőhalott koktélról ellenben annyit érdemes megjegyezni, hogy nem lehet tudni, honnan kapta a nevét.

Egyesek szerint az egyik titkos összetevőjének lehet valamilyen köze az élőhalottakhoz. Bár abban igen bizonytalanok a vélemények, hogy ez az összetevő a vérük, a nyáluk, tüsszentéskor távozó több komponensű ízük, vagy csak egyszerűen valamely ledarált testrészüik.

Mások szerint a titkos összetevő tulajdonképpen egy egyszerű kis növény, igaz csak egyes mocsarakban terem. Élőhalottakat az alapanyag begyűjtésénél használnak, mivel a kezdeti időkben túl sokan fulladtak bele a mocsárba a munkavégzés során.

Megint mások szerint az ital elnevezéséhez egy rövid történet kapcsolódik. Ami így hangzik:

A megszokott péntek esti tivornya után egy kisebb baráti társaság tartott hazafelé a Nyakonöntött Próbagoblinhoz címzett vendéglátóipari helyiségből, amikor a nem messzi patakparton találtak egy hullát. Átlagos, mindennapi hullának tűnt. Nagyobb külsérelmi nyomok nem voltak rajta, leszámítva egy kést, ami a hátából állt ki.

Rövid tanakodás után nekitámasztották egy fatörzsnek, egyikük egy apró virágot tűzött a gomblyukába, másikuk vidáman vállon veregette, és a nála lévő pohárból – ami még a kocsmában megtetszett neki – pár decit leöntött a hulla torkán. Aki erre magához tért.

Igaz, élete hátralévő részében sokat köhögött, és gyakran panaszkodott nehézlégzésre.

Pufff szerint a zöld élőhalott koktélról annyit érdemes megjegyezni, hogy túl édes.

43. fejezet

Eső után lőzapor

írta Vihartáncos

Tamaris nincs a helyzete magaslatán. Hogyanis lehetne: üldözi egy rakás idegen és neki az égvilágon fogalma sincs, miért. A piacon valami különös oknál fogva egy csapat, fura egyenruhába öltözött férfi rámutatott, aztán üldözőbe vette. Nem várta meg a magyarázatot. Nyomban vágta lendült.

Így hát fut a zezugos utcákon, próbál a tömegbe vegyülni, de ami alapvetően rejtene, az most hátráltatja. Sikerül kinyargalnia a hatalmas épületek közötti kis sikátorból. A főutat övező utcák már szélesebbek. Teljes erőből nekiiramodik, amikor a háta közepe árulkodón bizseregni kezd. Beugrik egy aluljáróba. Éppen időben teszi, az utánaküldött lövedékek sikoltva suhannak el előtte.

Mintha ez egy jel volna, elered az eső, sűrű függönyként zuhog alá. Tamaris megbújik a sötétben. Üldözői vizet prüszkölve eltrappolnak mellette. Ezt kihasználva a lány kiugrik az esőbe és inaszakadtából sprintelni kezd. Amikor érzi, hogy képtelen tovább futni, leszalad egy széles, fedett lépcsősoron. Szúr a tüdeje, hangosan, hörögve kapkodja a levegőt. Alant pár ember tanyázik, ránéznek, aztán az egyikük, egy idősebb pasas elképed a láttára. Tamaris nem is foglalkozik velük, biztosan az eső elől menekültek oda, ő maga pedig nem nyújthat valami szívderítő látványt üzött-ádáz tekintetével.

Helyette visszalép párat a lépcsőn. Figyeli az irányt, ahonnan indult, pásztázza az árulkodó sziluetteket.

Hogy a háta mögé is kellene sandítania, csak akkor jut eszébe, mikor két erős kar megragadja és berántja a sötétbe. Meglepetésében sikoltani is elfelejt.

44. fejezet

Én, a nyomozó

írta Kovács Gábor

Napok óta ki sem mozdultam az irodámból, már ha annak lehet nevezni ezt a tetőtéri dohos lyukat, ahová bekönyörögtem magam. Azt viszont mégsem mondhatom az ügyfeleknek, hogy a legfelső emeleti mosókonyhában keressék a magánnyomozó hivatali helyiségét. Nekem persze tökéletesen megfelelt. Elszigetelt mindenkitől, viszont jól beláttam az utcákat az egyetlen, lőrés méretű ablakból. Fény alig szűrődött be, a félhomály pedig jótékonyan rejtette el lakhelyem

hiányosságait. Ugyanis a lakásom is ez volt. Hálóm egy sufni, az ajtótól balra, ágyam egy falról lehajtható priccs. A bútorok hiányától legalább tágasabbnak tűnt az egész.

A falakra hamisított elismervényeket szögelttem eddigi, sosemvolt sikereimről referencia gyanánt, az egyetlen polcra pedig színezett vízzel teli üvegcséket pakoltam, megsárgult címkékre kitalált, ám titokzatos hangzású megnevezéseket írtam kacskaringós betűkkel. Néhány olyan tárgyat is elhelyeztem, amikről még az eladók sem tudták mire valók, viszont nagyon tudományosnak néztek ki. Rég megtanultam, hogy a látszat sokszor fontosabb, mint a produktum. A kereskedők legtöbbször pont ebből él, én pedig könnyen tanulok, ha némi nyereségről van szó.

Az unalom már tényleg kezdett kikészíteni, ezért ismét kihúztam a talált deszkákból, minden szakértelem nélkül összebuherált íróasztalom fiókját és kivettem az okádék módon kidolgozott, a művészet legkisebb jelét sem mutató bőrtarsolyt, ami legutóbbi fizetségemet rejtette. Nagyot sóhajtvá beletűrtam.

Alig maradt benne néhány marékkal a Rafkótörpöktől elpofozott kiváló minőségű dohányból, amire a vándorkufárok verekedést provokáló árat szoktak mondani. Ez volt az utolsó ügyem, amiért fizetést is kaptam. Vagyis nem megkaptam, csak megszereztem a magamnak ítélt jussot. Az a hitvány banda megbízott, hogy derítsem ki, melyik varázsló hintett a területükre álcabűbájt, amitől nem találták meg a bányájuk bejáratát, ahol a szóbeszéd szerint drágaköveket kopácsoltak ki a föld beléből.

A királyi fizetés reménye azonnal adrenalinnal hűgyozta tele tivornyáktól legyengült szervezetemet. Hetekig nyomoztam. Számtalan állast kiosztottam és rengeteg ütést hártottam ornyereggel, mire a végére jártam. Végül annyit sikerült kiderítenem, hogy az ostoba törpök csupán elfeledkeztek az ötven nyaranta esedékes területrendezésről és mivel néhány korhadtt fát kivágtak, ami a tájékozódásukhoz elengedhetetlen volt, körbe-körbe ténferegtek egyre elkeseredettebben és egyre hangosabban hajtogatva, hogy ellopták a bányájukat. Ebből is látszik, milyen agykapacitással rendelkeznek, fizetni viszont nagyon nem akartak. Hiába fájt minden tagom az elhivatott munkavégzéstől, néhányukat azért rendesen el kellett látnom. Még a nagy bölcsességű Vezérrafkót is ki kellett dobnom egy csukott ablakon, miután elég szakszerűen megroncsoltam az arcát, de a smaragdok létezését továbbra is tagadták. Kénytelen voltam magam utánajárni a dolognak, úgyhogy nagy műgonddal forgácsá vertem mindent a házaikban. A művelethez nagyban hozzásegített az a méregerős ital is, amit egy, a negyedik rúgás után lezáratlanak nyilvánított pincében találtam egy érkeztem előtt még kristályvitrinnek nevezett tárolóban. Mint utóbb kiderült, egy több száz éves szent nedűt pusztítottam

el, amit csak a legnagyobb ünnepek alkalmával bontanak fel és akkor is csak egy kiskanálnyi mennyiség a porció. Az egész demizsont magamba öntöttem veszélyességi pótlék gyanánt. Mivel ezek a népek elég puritán életet éltek, értéket egyáltalán nem tartottak, meg kellett hát elégednem messzi földön híres dohányukkal. Két zsákkal vettem magamhoz. Gondoltam rá, hogy eladom, de akkor egészen biztosan már egy földalatti tömlőben várnám a halált, hiszen ekkora mennyiséget a törpökön kívül még senki sem látott, az egyszerű népek pedig minden bizonnyal rám testálnának valami büntettet, csak úgy, irigységből. Besúgókból van egy kis túlkínálat mostanában.

Olcsó krehalevélbe sodortam meg a nemes dohányt. Eredetileg pipába kell tölni, de az nekem túl gyenge, a pöfékelés pedig nem gondolkodásra készíttet, mint általában mindenkit, hanem egyszerűen elaltat. Egy porig égett lakhely nem igazán vetne jó fényt frissen indított karrieremre.

Az elkészült szivart néhányszor megpörgettem ujjaim között, ahogy a hős vitézek szokták diadal után, majd az orromhoz emeltem és élvezettel szagoltam az elejétől a végéig. Kezdett visszatérni a jövőbe vetett hitem.

Kihúztam a másik fiókot, ahol a tűzszerszámot sejtettem. Hosszas keresgélés után találtam csak meg a nagy becsben tartott eszközt a telefirkált pergamenek, kiszáradt írópálcák és kiürült Rottykonyakos ampullák káoszában. Szilárd meggyőződésem, hogy a rendrakás mellőzése a sikeres nyomozás alapja.

Megpróbáltam meggyújtani a számban fityegő szivart. Sikertelenül.

Másodszorra is csak egy apró lobbanás történt, ami szinte azonnal el is illant.

A sárkányszusszból is kifogyóban voltam, így csak a negyedik próbálkozásra sikerült kidörzsölnöm a mocsárszagú zöld lángot a bádognécsesből.

Megkönnyebbülten dőltem hátra a nyikorgó, jobb napokat már nagyon régen nem látott széken. Egy utcai mulatságról emeltem el, néhány tarisznyányi vadhússal és gőzölgő kenyérral együtt, érkezésem után nem sokkal. Ez rögtön előhozta éhségemet, de még korgó gyomrom sem gátolhatott meg abban, hogy átadjam magam az átmeneti nyugalomnak és az illatos füst fojtogató ölelésének.

Pöfékelés közben az elmúlt dicső csatákra gondoltam, amikből kimaradtam. Persze önhibámon kívül. Apám kéretlen közbenjárásának köszönhetően engem egy kietlen pusztába vezényeltek, ahol az volt a dolgom, hogy védjek egy földet. Évekig. Máig nem tudom miért volt fontos az a föld, de én megvédtem. Mivel a viskóban, ahol elszállásoltak megvolt mindenem, nem nagyon izgatott a kérdés. A környező erdők roskadásig voltak olyan gyümölcsökkel, amiket erjesztés és lepárlás után könnyedén nyugtató

hatású folyadékká lehetett alakítani. Hamarosan minden napom békés delíriumban telt. Azt hiszem, innen datálható elkötelezettségem a tivornyák iránt, habár előtte is voltak már elég biztató próbálkozásaim.

Néha betért egy-két eltévedt vándor, kiket útbaigazítani ugyan egyszer sem tudtam, de szívesen megvendégeltem őket, hiszen egyikük sem volt gyanús. De ha azok is lettek volna, nyilván nem veszem észre az agyamat körbeölelő ködfátyoltól, ami egy idő után inkább sűrű szövésű, nehéz szövettakaróvá vastagodott.

Ilyenkor napokig mulattam végre nem csak egymagamban.

Testvéremmé fogadtam a magányt, és remekül szórakoztunk. Az éjszakák és nappalok már nem váltogatták egymást vidám birodalmamban, a csendes pusztaság lett szép új világom. Az időt is számúztam, azt reméltem, örökre, de parancsomat megtagadva visszatért a hálátlan.

Eszméletlenül feküdtem éppen a ház lépcsőjén amikor a távoli harcok véget értek. Bűdös voltam és ápolatlan a küldönc érkezésekor. Állítása szerint percenkig rugdosott hiába, és már szomorú elmúlásomat kezdte diagnosztizálni, amikor horkantottam egyet és résnyire kinyitottam a szemem. Nagy örömemben még egy vödör jéghideg vizet is rám locsolt, sőt még a vödröt is hozzám vágta. Minden bizonnyal a szanitéctól leste el ezt a primitív technikát, mindenesetre hatásosnak bizonyult. Miután nagy nehezen kezdett visszatérni félárbocra engedett értelmem, közölte, háborús szolgálatom véget ért, elhagyhatom a területet. Egy csomagot nyújtott át, majd lovára ült. Sokáig bámultam az egyre zsugorodó porfelhő után, mire rájöttem, ez már nem álom és csomagolnom kell. Még azért adtam magamnak egy kis időt, hogy hozzászokjak a valósághoz, amit magam mögött hagytam, ki tudja már mikor.

Minden, amit vinni akartam elfért egyetlen krump-lisztsákban, ruháim már nem voltak, csak ez az egy rongyos, amit hordtam. Többször lementem ugyan a közeli patakhoz, hogy mossak, de a sebes víz mindig magával ragadta egyre fogyó ruhakészletem darabjait. Még nem néztem ki koldusnak, de épphogy megütöttem egy vándor szintjét. A megmaradt, saját főzésű italokat is poggyászomba raktam, úgy gondoltam fizetés helyett még jól jöhet, hiszen a zsoldomat tartalmazó doboz elég aprócska volt és súlya sem olyan mértékű, mint amire számítottam. Biztos később fogom megkapni a többbit – gondoltam. Egy összetekert papír volt még a doboz mellett, ami bizonyította, milyen remek szolgálatot tettem a tartomány megvédése és/vagy visszaszerzése érdekében az elmúlt időben. Valószínűleg sok előnnyel jár egy ilyen irat, ezért cafatokra téptem, és magam mögé

dobtam a maroknyi fecnit, amit a szellő tegnapi teritriumom legtávolabbi részeibe sodort. Tudtam ki az, akinek megköszönhetném a törődést, ha nem lennék önfejű és makacs. Vagy teljesen hülye, attól függ, honnan nézzük.

Jó apám messze földön elhíresült békítő a varázslók, mágusok, boszorkányok vitáinak megoldásában. Többek között ő tett pontot a legendás Rombolov-Odabasov vita végére, vagy említhetnénk a Ködszörnymészárló-gép incidenst is. Mivel soha nem akartam továbbvinni a szakmát, ezért úgy egyeztünk meg, hogy találok magamnak olyan foglalkozást, amiben hasonló magasságokba emelkedhetek, ezzel tovább örökítve a család jó hírnevét. A harc jó ötletnek tűnt. Viszont apám elkezdett féltetni, ezért kihasználta kapcsolatait és közbelépett. Mivel most ennek is vége lett, komoly aggodalom kezdett úrrá lenni rajtam, jövőmet illetően. Önteltségből nyilván nem akartam az otthoniakhoz fordulni. A büszkeség, ami már oly sokszor bajba sodort, még mindig nem akarta maga elé engedni az alázatot.

Utoljára még megfordultam és végignéztem a gyönyörű pusztnán. Az emlékek után kutattam, de egyet sem találtam, amivel illően búcsúzhattam volna, ezért csak egy adag slejmet köhögtem fel. A köpet nagy ívben hagyta el torkomat, majd eltűnt egy fűcsomóban.

– Picsába! – kiáltottam fel keserűen és elindultam következő életem felé.

45. fejezet

Misztikus félhomály

írta Craz

A Fantázia Enciklopédia Varázslóknak elégedetten pihent egy asztal kellős közepének közelében. A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház titkos könyvtárrészlegének ezen szeglete misztikus félhomályba burkolózott, mert a Könyvtáros nemrég behúzta a súlyos bársonyfűggönyöket.

Eljött a havonta ismétlődő takarítás ideje, amit a könyvek őrzője ebben a teremben mindig saját maga intézett. Megállt az asztal és az egyik plafonig nyújtózó könyvespolc között, elővett egy kisebb dobozt, amiből egy maréknyi port hintett a levegőbe. Az kékes fénnel derengeni kezdett, és szétáradt a terem minden részébe. A port Kókuszpóktól szerezte be, munkáját megkönnyítendő.

Nemsokára csendes surrogás hallatszott, majd pánasz talpak közeledő csámpás lépte, végül keserves miákolás. A Könyvtáros egy gyors mozdulattal elcsípte az óvatlan porcicát, és egy szütyőbe sülyesztette. Érdekes tény, hogy a szütyő egy másik univerzumból származott, ahol furcsa emberek valamilyen okból bűdös zoknikat tároltak benne.

Több ritka varázskönyv is pihent itt a polcok rejtekén, a hagyományos portalanítás ezért nem jöhetett szóba. Nemcsak azért, mert egy-egy könyv értéke meghaladta egy nagyobb kocsmá heti bevételét, hanem egy-két varázskönyv igen kényes jószág volt. Kókuszpók szerint a negyedik polc közepén pihenő Négyesszáz óssy recept bosszorgányok konyhájából például annyira allergiás lehetett a háziporra, mint a setét varázsló maga a cirnos macskaszörre. Népi hiedelem szerint maguk a boszorkányok is háklisak a rendre, azért készítik hagyományos seprűiket boszorkányseprűből.

Egyes introveltált könyvek az érintést se igen díjazták. Bár veszélyesebbek nem akadtak ebben a teremben. Azok más lapra tartoztak.

46. fejezet

Hol volt, hol van?

írta Vihartáncos

Ennek nem lesz jó vége, nagyon nem!

Elan töpreng. A sárkánynak ott kellett volna lennie, de nem volt ott.

Erről nem beszéltek Kókuszpókkal, ilyen eset fel sem merült. Elfogatás, harcolás, netán égető helyzetbe kerülés sárkány nemtetszés által, arra mind volt terv. De hogy sárkány eltűnésre mi lehet a recept... A férfiban felmerül a láthatatlanná válás esete is, de azt a fénybogarak kiszúrták volna rögtön, ha valahol ott lapul semmibe rejtve a nyomorú dög.

Elvitték volna? Átszállítani azt a szörnyet – csakazértis az! – nem egyszerű mutatvány, még az éj leple alatt sem.

Sőt, főleg akkor nem.

Valaki hamarabb ért volna oda? Kizárt. Csak ő tudja a varázslótól, hogyan kell hatástalanítani.

Elan sorra veti el a malórt okozó lehetőségeket.

Fals infókkal rendelkezett volna a sötét varázslónak tetsző setét mágus?

Végülis, egy dombitörpétől származó hírt legminimumabban kételkedve kell fogadni.

Az a törpe meg különösen komisznak bizonyult: kis híján elcsente Elan drága véren szerzett törét.

Nincs más magyarázat: az a sárkány soha ott sem volt.

Egyszerűen nem került oda.

De ha ott nincs – hol lehet?

Elan elsápad. Mi van, ha szabadon kószál?

Akkor bizony még nagyobb szarban van, mint gondolta.

Habozás nélkül lóra pattan és sebes galoppra ösztökéli a hatalmas mént.

A csődör patái sarat köpülnek szerteszt: megmutatja ő, meg bizony, mi az a sietség!

47. fejezet

Eltűnt, mint lány az árnyban

írta Vihartáncos

Tamaris öl. Egyelőre a tekintetével. Az előtte féltérdelő, pimasz pasas önelégülten vigyorog, miközben mutatóujját a saját, majd a lány ajkára helyezi, egyértelmű jelzésképp. Aztán hirtelen eltűnik a zsvány vigyor és helyét komor elszántság, valamint flegma fellengzés veszi át. Otthagya a sarokban az orvul letámadott, majd egy érintéssel elnémitott lányt, amikor öt árny vetül a függőleges vízözönre.

A morózus tekintetű idősebb fickóval együtt, aki megbámulta, felsimulnak a falra, a lépcsősor két oldalán, álvakolatnak.

Az árnyalakok beljebb óvakodnak. Tamaris szeme elkerekedik. Ereiben felzubog a menekülési vágy.

Megfeszül, akár az új idege, de mozdulatlan és nyikánatlan marad. Mikor mind az öten a lépcsőn állnak, a két férfi szótlanul kilép zuhanyozni. Az üldözőkből kettő erre hátrakapja a fejét és azonnal rájuk ront. Tamaris nem látja a csetepatét a szakadatlanul ömlő zuhétól. Látja viszont a megelevenedett többieket, amint kobragyorsan eltüntetik a maradék hármat, mintha nem is léteztek volna.

A különös páros, a szintén rapid haddelhadd után már jön is vissza, az ifjabb kutyamód rázza le magáról a vizet.

A szakállas férfi a lányra pillant, felvonja a szemöldökét – aztán nemes egyszerűen átdzsal a falon.

A helyiségben lévő többi személy kérdés nélkül követi.

Végül csak ő marad, meg a másik.

Amaz egy újabb, csibészes mosollyal a fal felé mutat – ámde tekintete komoly marad.

Tamaris feláll. Mi van, ha neki nem sikerül és beleragad a falba?

Erre azonnal rátör a klausztofóbia, pedig eddig olyanja nem is volt.

Szorosan behunyja a szemét, de a merüléshez mély levegőt már nem sikerül vennie, ugyanis a fickó újfent elkapja hátulról és sietve keresztüllép vele a falon.

Úgy hatolnak át rajta, mint egy könnyed fátyolon.

Tamaris mélyen felsóhajt. Előtte sötétbe veszik a helyiség, csak egy vékony, vörösen fénylő vonal izzik fel a jöttükre, és vezet a homályon keresztül, egészen a végén lévő lépcsőig.

– Innen már magad jössz – szólal meg az őt tartó férfi. Talpra állítja a lányt, aztán laza könnyedséggel végigvonul a vonalon. – Nem ajánlatos lezuhannod a mélybe – teszi még hozzá, mintegy melleleg. Fesztelenül éri el a lépcsőt, majd annak tetején eltűnik.

A lány magára marad. Nagyot nyel.

Leguggol, aztán négykézláb végigkacsázik a vörös-lő csikon. Tenyerével-talpával érzékeli annak vékonyságát, és még így is meginog a végén, de eléri a lépcsőt. Felsiet a három fokon.

Előtte egy újabb lépcsősor vezet fel, ami jobbra elkanyarodik csigavonalban. A vége sötétbe veszlik. Tamaris így inkább a szintén jobb kezére eső fényforrás felé indul. A konyhában találja magát négy férfi társaságában. Az idősebb, szakállas fazon, aki megbámulta őt, és aki minden bizonnyal a csapat vezetője lehet, az asztal mögött álló szék támlájára támaszkodik fürkészőn tekintve a lányra.

Bemutatást celebrál.

– Jobb kezem felől Aron ül, velem szemben Fedoran, a te jobb kezedre Lúkras áll, jómagam pedig Marcus vagyok. Téged hogy hívnak?

Tamaris hallgat. Most már nem az óvva intés miatt, hanem makacsságból. Megmenekült az elrablástól, hogy aztán mégis elrabolják. Naná, hogy zokon vette.

– Hahó! Hogy hívják a nevedet? – dönti félre Lúkras a fejét. Ómaga a konyhapultnak dől háttal, laza tartásban, egyik kezében kávésbögrét tart, másik kezét pedig keresztben tartja a kávéson, lábai szintén lazán, de egymás előtt keresztvezve.

Konok csend.

– Szerintem nevezzük el mi – vakarja gondolkodón az állát az asztal mellett ülő Fedoran. Kissé hátrafordulva méregeti Tamarist.

A lány már épp egy csípős választ fogalmazna meg, amikor zajt hall maga felett. Oldalra döntött fejjel hallgatózik. A konyha egyébként magas plafonja fölött egy szoba lehet, annak a padlóján húznak lassan végig valami súlyos dolgot. Háromszor megismétlődik a mocorgás, aztán elcsendesül. A korosabb férfi, Tamarist utánzandó, szintén félre billentett fejjel hallgatózik, de szemlátomást nem hallja azt, amit a lány. Ebben a pózban állnak hárman.

– Nyakaszegett társaság – szólal meg az Aron nevezetű, aki az asztalfőn ül, székének két hátsó lábát hátrabillentve, saját lábait azt asztalon nyugtatva hintázik.

Erre Fedoran teljesen hátradönti fejét.

– Állj ki a kettőhúszból, te lány! – nyögi, meglátva a remegő jövevényt.

– Nem az áram rázza – szól Marcus –, hanem a kimerültség. Egy forró fürdő bizonyára jól fog esni.

Szívélyes mosolyra húzódik a szája.

Tamaris bólint.

Megindul a férfi után, aki felkíséri a lépcső első pihenőjénél található szobába.

– Egyelőre itt tudsz aludni. Megengedem a fürdővizet, ha nem bánod.

Tamaris nem bánja. Mire a férfi visszatér, már mélyen alszik, összegömbölyödve a körfotelban.

Mozijegy

Jimmy Cartwright

Élet a nukleáris apokalipszis után

Számos, mára már klasszikusnak mondható könyv, film, sorozat dolgozta fel az atomháború utáni világ túlélőinek mindennapjait. Tucatjával kaptuk az efféle alkotásokat a hetvenes évek végén, a nyolcvanas években, és a kilencvenes évek elején. Néha persze nem az atom volt ezekben a felelős az apokalipszisért, hanem például a globális felmelegedés, vagy épp a lehűlés okozta újabb jégkorszak. Aztán, ahogy az informatika, a számítógépek fejlődtek, a játékok sorát is elkezdték színesíteni a poszt apokaliptikus világok. Ezek közül talán a leghíresebb és legjobban sikerült az 1997-ben indult Fallout című játéksorozat.

Emlékeim szerint a Fallout játékkal jómagam a kétezres évek közepe táján találkoztam, majdnem tíz évvel az első megjelenése után. Nos, igen, akkoriban még nem jutottak el olyan gyorsan erre az újra, mint manapság. Viszont azonnal beleszerettem. A hangulat a Mad Max filmeket idézte, a zene hátborzongatóan jó volt, a játékmenet, a történet magával ragadott, és nem is volt megállás; később sorra került szinte mindegyik megjelent Fallout játék. Még magamnak sem merem bevallani, mennyi időt töltöttem összesen ezekkel...

Térjünk azonban vissza a mozgókép világába. A számítógépes játékokat feldolgozó filmeknek igencsak hányattatott sora volt eddig. Tudomásom szerint elsőként a Super Mario Brothers című mozival próbálkoztak 1993-ban, ami kezdetnek talán nem is volt olyan rossz, mint film. A rá következő évben érkezett a Street Fighter Jean-Claude Van Damme főszereplésével, majd 1995-ben a Mortal Kombat, amelyben Christopher Lambert volt a húzónev. Fiaalként ezeket nagyon élveztük, és ma már csak a nosztalgia okán is megszépülnek, de valójában nem voltak sem túl jó filmek, sem túl jó játékadaptációk. Sajnos ez a tendencia a következő évtizedekben nem sokat változott. Gondoljunk csak a 2005-ben megjelent Doom-ra, amelyben Karl Urban és Dwayne „The Rock” Johnson szerepelt. A filmkészítők valahogy nem találták el, hogyan is nyúljanak hozzá a játékipar igen népszerű termékeihez, hogy más platformon, más közönséghez is eljuttassák.

Aztán 2023-ban megérkezett a The Last of Us sorozat, amely szintén egy népszerű, és igen megrendítő játék adaptációja. Bár a hardcore rajongók és játékosok nem voltak ezzel sem teljesen megelégedve, de azt azért mindenki elismerte, hogy ezidáig ez mondható a legjobb játékadaptációnak.

A Dűne kapcsán már szót ejtettem arról, hogy bizony nem egyszerű regényből sem filmet készíteni, hiszen nem

mindig működik az a mozivászn, mint ami a könyvek lapjain. Ugyanez igaz a számítógépes / konzolos játékok filmadaptációira is. A játékosok, olvasók nyilván nem szeretnék ugyanazt megkapni a vászn, mint amit már ismernek, az új nézők pedig nem biztos, hogy értik a filmen a játékból, regényből átvett utalásokat. Mi lehet erre a helyzetre a megoldás?

A Fallout sorozat készítői is látták ezt a problémát, ám tanultak is belőle, és megtalálták erre az arany középutat. Legalábbis szerintem.

A Fallout játékok fontos eleme, hogy az egyes részek mindig újabb és újabb történettel állnak elő, és mindig egy kicsit később játszódnak, mint az előző rész. (Kivéve az 2018-as, online játszható Fallout 76-ot, ami a játékok idővonalán legelől szerepel, és 2102-ben játszódik.) Ezt alkalmazták a sorozat készítésénél is. Mind Todd Howard, a Bethesda Game Studios rendezője és ügyvezető producere, mind Jonathan Nolan, a sorozat egyik rendezője is egyetértett abban, hogy a sorozatnak úgy kell működnie, mintha a játékok egy következő része lenne, és nem azokból mesél el egy történetet, hanem új szereplőkkel, új történettel kell rendelkeznie. Így a rajongó játékosok megkapják, amit a játékokban kedvelnek, de számukra is újdonság lesz. Az új nézők számára pedig, akik a sorozat által ismerik meg a Fallout világot, minden érthető lesz,

még akkor is, ha a sorozatot telepokolják a játékokból vett eszközökkel, frakciókkal, egyéb utalásokkal. Persze csak akkor, ha az írók jó munkát végeznek. Azt gondolom a Fallout sorozat esetében az írók jó munkát végeztek.

A történet 2077-ben indul. Megismerjük a Fallout alternatív amerikáját, amely az 1950-es, 1960-as éveket idézi. Megismerjük a farmerből lett színészt, Cooper Howardot, aki születésnapjára fellépéseket is vállal. Ám a gyermeknek rendezett idilli születésnapjára világméretű katasztrófával zárul. Cooper történetén keresztül láthatunk bele a Fallout múltjába, az apokalipszis előtti időkbe.

Néhány évszázaddal később, azaz 2296-ban kezdetet vesz a kaland. Lucy MacLean, a 33-as menedék egyik lakója házasodni készül, ám természetesen, ahogyan az a Fallouthoz illik, totális katasztrófába torkollik az esküvő. Apját elrabolják, és mivel mindenki mást gyakorlatilag hidegen hagy az eset, ő maga ered a nyomába. Részben Lucy karakterén, részben pedig a testvérén, Normon keresztül mutatja be a sorozat a menedékek világát, teszi érthetővé a Vault-Tech megavállalat szerepét.

Ugyanekkor ismerhetjük meg Maximust, aki az Acél testvériség aspiránsa. Joggal merül fel a kérdés, hogy mi is az az Acél testvériség, ám épp Maximuson keresztül kapjuk meg erre a választ. Meg olyan kérdésekre is ezzel kapcsolatban, amelyekre valójában nem vagyunk kíváncsiak. Hiszen a fényes páncélú lovagok csak jók lehetnek. Nem igaz? Akik a világot már ismerik, azok tudják erre a választ, mielőtt a sorozatból az kiderülne.

Eléggé billegne a történet, ha csak két főszereplőnk lenne. A három mindig stabilabb. Így megismerjük A Ghoul-t is, akit három megveszekedett bandita ás ki szó szerint. Bár maga a karakter egy igazi hétpróbás rohadék, a története mégis megrendítő. Vérbeli Fallout karakter.

A sorozatban ők hárman botlanak rendre egymásba, és ezekből a botladozásokból épül fel egy igazán hatásos, és bizony meglehetősen megdöbbentő történet, amely minden ízében, pillanatában felér a játékok izgalmához, beemelve és rendkívül jól alkalmazva annak beteg, fekete humorát is. Kiderül, hogy a felszín pusztaságában nem könnyű feladat akárcsak talpon maradni. A békésnek tűnő, velünk szembe jövő, egyszerű utazóknak tűnő alakok is halálos fenyegetést jelenthetnek, ha nem vagyunk elég óvatosak. Az is gyorsan kiderül, hogy az ember jobbra csak és kizárólag magára számíthat. Az önzetlen segítőkészség olyan ritka, hogy talán nem is létezik. Még az igaz barátság is gyorsan félbeszakad, ha úgy hozza a helyzet. A Fallout világa kegyetlen és kíméletlen mindazokkal, akik alkalmatlanok a túlélésre. Talán csak a jószerencse az, ami időnként kihúzza egy-egy szorult helyzetből. Ezt a sorozat is több esetben tökéletesen bemutatja.

A történetmesélés a Falloutokban nem csak szavakkal történik, hanem rendkívül fontos szerepet kap ebben a környezet is. Én csak „mesélő holtaknak”, vagy „mesélő csontvázaknak” szoktam hívni azokat a jeleneteket, amelyekben maguk a halott szereplők és a körülöttük lévő tárgyak „mesélik el”, mi történt velük. Jó volt látni, hogy ezeket a fontos momentumokat a sorozatba is beemelték.

Mint fentebb írtam, a sorozat a rajongóknak is kedvez, mondhatni fanservice, annyi apró utalás van benne. Rögtön az első részben feltűnik egy Mister Handy robot,

majd később félig eltemetve egy Assaultron. Az ikonikus Nuka Cola és a Vault Boy majd minden részben megtalálható valamilyen formában. De a Pip-Boy, a Stimpack, a fegyverek, a fosztogatók páncéljai, a frakciók viseletei is mind-mind autentikusak. Sőt, a sorozatban megtalálható számítógépek monitorán megjelenő szöveges felületek is rendkívül hasonlítanak a játékokban alkalmazottakra, mi több, a gépekbe való betörés egy az egyben ugyanaz. Tehát a játékok kedvelői csak úgy tobzódhatnak a látványban és easter eggekben.

Ha már látvány... Bizony a felépített világ, számomra különösen a menedékek megvalósítása, és Filly városra volt az, amely tökéletesen visszaadta a játékok hangulatát. Ha jól tudom, mindkét esetben épített díszletekről beszélhetünk, és nem holmi zöld háttérre vetített animációról. Tényleg csak szuperlatívuszokban tudnám kifejezni az ezekkel kapcsolatos érzéseim. De a világ többi része is teljesen rendben van, bár ahogy észrevettem, New Vegast és környékét két részre szedték szét.

Apropó New Vegas! Azt hiszem, minden rajongó örül annak, hogy a kissé mostohagyermeknek számító Fallout New Vegas c. játék is hivatalos kánon. Úgy tudom, volt ugyanis némi nézeteltérés a Falloutot korábban fejlesztő csapat és a Bethesda Softworks kiadó között a Fallout 3 után arról, hogy milyen irányba kellene mennie tovább a játéknak. A korábban az Interplay Entertainment által kiadott, a Black Isle Studios által fejlesztett Fallout játékok kiadási jogait az Interplay megszűnése után ugyanis a Bethesda vette meg, akik picit más szemlélettel álltak a folytatásokhoz. Ezért a fejlesztőcsapatból többen megalapították az Obsidian Entertainment-et, amely lefejlesztette a Fallout New Vegas-t a Fallout 3 motorjára. A Bethesda végül természetesen kiadta a játékot, ami a rajongók szerint minden szempontból az eddigi legjobb Fallout játék.

De térjünk vissza a sorozathoz még néhány rövid gondolat erejéig.

Összességében, illetve a fent leírtak alapján azt mondhatom, hogy a Fallout sorozat egy igazán remek adaptáció lett. Nem egy szimpla feldolgozás, ami az eddigi játékok történetét meséli el újra, hanem egy önálló, új, érdekes történet, ami hozzáad a világhoz, kibővíti és továbbviszi. Fontos, hogy azoknak is érthető és élvezhető, akik eddig nem találkoztak ezzel a világgal. Nem mondom azt, hogy bárkinek ajánlom, de ha valaki nem akad fent az első részben láthatóakon, a kislány hüvelykujjas mérésén, vagy a vidám öldöklésen, akkor úgy gondolom, végig remekül fog szórakozni amellet, hogy kellő feszültséget is kap a szarkasztikus, sötét humor mellé.

Ha bővebben is felkeltette az érdeklődésedet ez a világ, akkor az angolul jól tudóknak mindenképpen ajánlom a Nukapedia: The Fallout Wiki oldalt. A sima Wikipedian magyarul is elérhető számos infó a játékokkal, a világgal, és a sorozattal kapcsolatban is.

Tudom, én elfogult vagyok mindennel kapcsolatban, ami Fallout, és ez az egyik olyan téma, amelyről megállás nélkül képes vagyok órákat (napokat) beszélni, de ennek ellenére, vagy talán éppen ezért higgyétek el, amikor azt mondom, hogy ez egy igazán jól sikerült sorozat. Érdemes megnézni. Ráadásul már az is biztos, hogy érkezik a második évad.

jocker

Mi földünk

E szegény kis Magyarország védelme,
Egyedül a mi gondunk már eleve.
A mi hazánk, a mi földünk, mi jussunk!
Ha kell, akkor érte mindön harcoljunk.

Fuldokló, szalmaszálba kapaszkodik...
Hazafiúi kötelesség nekik,
Kiharcolni, a pénz, a posztót, fegyvert
És jó képet vágni a királyhoz, mert...

Keserű... vedd a királyt, ahogy vagyon.
Imádkozz... beszorulunk várba vajon?
Nagyságon vitézljő atyámfiai,
Keserű gondolat és most a kard ki?!

A nemes országunkat megtartani.
Ebgondolat véres kardot mutatni?
Idegen nemzettség lábát megvetni
Jött. Mi meg itt... országot megtartani.

Ófelsége inte; férjünk törökkel.
Alkudjunk meg, az idegen örökkel?
Kényszerítsük, viaskodva gyalázzuk!
Ne hagyjuk magunk, hazánkat vigyázzuk!

Ravasz a török... hitszegő, kegyetlen,
Összeszedi aranyunkat a végeken.
Falu és szántó nélkül nincsen vár,
Még csak hódít török... kizsigerel már.

A ravasz bevonult már Szigetvárra,
Onnan hív minket szpáhikkal csatára.
Nádor ízen ez jól van így... zsoldos ő?
Szégyen ez? Mit szól ehhez a felmenő?

Keresztyén seregek zsoldosaitól
Mit várhatunk, mint felszabadítótól?
Ők is egymással vannak elfoglalva
És nekünk is jó a nagyok hatalma...

Meghalt Mátyás király óta igazság,
Egyébként sincs... kicsinek nincs igazság!
Ő magyar volt, bár horvátnak született,
Vezető az óta sem teremtett.

Átok ül hazánkon, török míg lesz... itt?
Imádkozom végig az esztendeit.
Középkorban, dörgölt földvárban ülve
Iga, sorsa hazánknak, szem lesütve?

Vecsés, 2003. április 27. – Kustra Ferenc József

Tumicz Krisztina szikkadt kaktusz

a madzag elszakad
a nap szétéget mégis
tovább kell mennünk
óriások vagyunk mégis
szerelem nélkül belül
szikkadt kaktuszt lelünk

Józsa Bence Hegyoldal

Elindult vonatunk, Édesem
Zimankós télnek derekán,
Megérkeztünk a végállomásra.
Hegyoldalnak szívében
Már szemerkélt a hó,
S mi forralt bort kortyolgatva,
Azt mondtuk:
Az élet szép s szeretni: Csudajó.

Szentes, 2016 tél

angyalka146 Hányszor

Hányszor hull még porba,
örvényként sodródva a
Lélek?

Hányszor élem meg a
fájdalmat, hogy elveszítettelek
Téged?

Hányszor szólítalak neveden,
mígnem rádöbbenek: nem vagy
Velem?

Hányszor játszuk újra, mit
ezer év óta nem oldottunk
meg?

Hányszor kell még Látni, üresen,
kiegve, mégis vágni az
Életet?

Hányszor jössz még szembe,
égetve, kínozva, felgyújtva:
Szerelem!

Hányszor teszed ezt még Velem...

Erdős Sándor

Egérkaland

Faluhelyen egy templomban
ahol szükösség az úr,
szószék mellett egy kis lyukban
apró kis egér lapul.

Úgy döntött egy őszi napon
elhagyja az otthonát.
Felfedezi a világot
láthat ott majd sok csodát.

Nem csak mindig szegénységet,
ahol morzsa jut neki.
Ráadásul az álmából
a harang is felveri.

Batyut is vitt volna talán,
ha olyan volna neki.
Összes kincse egy búzaszem,
azt talán elviheti.

Úton lehet elveszíti,
hát nem kockáztatja meg.
Inkább mindet jól befalja,
igaz kicsit émelyeg.

Tele hassal iparkodik
látni a nagy világot.
Az is lehet, hogy útközben
talál néhány barátot.

Nem is messze összefutott
egy elég nagy állattal.
Nyávogott az hatalmasat
nem törődve látszattal.

Az egér most nem szeretne
ismerkedni karmával.
Sokkal jobban jár hogyha nem
mutatkozik macskával.

Ezért aztán el is iszkolt
befutott az erdőbe,
nem ment utána a cica
meg is szabadult tőle.

Gyorsan vert az egér szíve,
megrettent most nagyon is.
Míg új házát nem találja
kell búvóhely addig is.

Körbefutott az erdőben,
de ott semmit se talált.
Ráadásul egy nagy varjú
fa tetején kiabált.

Éhes is volt, fázott nagyon
szomorú volt az egér.
Esteledett feje felett
elrepült egy denevér.

Elég ebből, hazamegyek
gondolta kis barátunk.
Bármilyen szegény otthonunk,
akkor is a sajátunk.

edwardhooper

Utazás

Feküdj a szélnek jó vitorlám,
Vidd hajómat távoli vizekre,
Az istenek majd ambróziát öntenek
Naptól tikkadt ajkamra.
Verjék a habok hajóm oldalát,
S ne feledjék nevem az öblös kikötők,
Messze a horizonton csendesen
Ring a Nap.
Szálljunk a végtelenbe,
Mosdads meg arcomat a tenger tükrében,
S lelkemet feszítse a kízó pillanat.
Repüljön az égbe kiáltó szavam,
Küldd el nekem az édes jövőt,
Ízleljem a perceket fodrozódó hullámaidon,
S leljem nyugtomat ringó öledben.

Baranyi Imre

Vívódás

Ki vagy te, létem illanó porát
a messzeségbe ellebegtető,
ki jössz elém a néma múlton át,
magad leszel talán az új jövő?

Hiába is mutatsz utat feléd,
hiszen bolyongok egyre csak vakon,
az arcom elfagyott, a bűnöm ég
csupán e tél csikarta hajnalon.

Vajon miért nem értelek meg én,
miért szorít e reszketeg magány,
miért nem ér szemembe mondd, a fény,
miért maradt a lelkem ily pogány?

Talán csupán a régi táltosok
üzennek így vajon feléd velem,
lehet, hogy őmiattuk álmodok
ilyen hitetlenül, keservesen?

